

தமிழர் நெசன்

(தமிழர் கல்விச் சங்கத்துப் பத்திரிகை)

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறம் அறிவு—திருக்குறள்.

தொகுதி VII. } ருதிரோத்காரி னு மாசிமீ } பகுதி 11

திரியுள்ள எண்ணெய் விளக்குக்கள் Oil Wick-Lamps

ஸ்ரீமான் P. N அப்புஸ்வாமி, B. A., B. L., எழுதியது.

இருளை நீக்கி ஒளியைத் தருவதற்காக உபயோகிக்
கப்படும் இக்கருவிகளை மூன்று வகுப்புக்களாகப் பிரிக்
கலாம். அவையாவன—எண்ணெய் விளக்குக்கள், மெழுகு
வர்த்திவிளக்குக்கள், மின்சார விளக்குக்கள்.

அவற்றுள் திரியுள்ள எண்ணெய் விளக்குக்களைப்
பற்றி இங்கே சிறிது கூறுகிறேன்.

எண்ணெய் விளக்குக்களைச் சாதாரணமாக மூன்று
வகையாகப் பிரித்துச் சொல்லலாம். பந்தங்கள், சாதா
விளக்குக்கள், சிம்மினி விளக்குக்கள், என்று அவை முவவ
கைப்படும்—எவ்வாறென்பது கீழே சொல்லப் போகிற
விஷயங்களால் தெரியவரும்.

ஒவ்வொரு விளக்குக்கும் மூன்று விஷயங்கள் இன்றி
யமையாதவை—அவை எண்ணெய், திரி, காற்று என்னும்

இம்மூன்றும்.

விளக்கில் எண்ணெய் தான் நின்று எரிந்து ஒளி தரும் பொருள். திரியானது எண்ணெய்யை ஏற்று வேண்டிய அளவு எரியச் செய்வதற்கு உபயோகமாகும் கருவியாகிறது. காற்றுத்தான் எண்ணெய் எரிவதற்கு முக்கியமான துணைப் பொருள்.

எண்ணெய் இல்லாவிடின் திரியாகும் துணியோ, அல்லது பஞ்சிழையோ, வெகு சீக்கிரத்தில் முற்றிலும் எரிந்து கரியாய்ப் போய்விடும்; அல்லது நேரே எரியாது கரிந்து அவிந்து போகும். திரி இல்லாவிடின் விளக்கு ஒரு அளவாய் எரியாது, எண்ணெய் ஒரே அடியாய்த் தீப்பற்றி எரிந்து ஆபத்தையே விளைவிக்கும். காற்று இல்லாவிடின் விளக்கு எரியவே எரியாது. மூசசைப பிடித்தால் மனிதர் இறப்பதுபோலவே விவாகும் காற்றிலலாவிட்டால் அவிந்துபோகும்.

மேற்கூறிய மூன்று பொருள்களை ஒட்டியே முன்னே கூறிய மூன்று பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

பந்தங்களும், தீவட்டிகளும் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவையாகும். அவற்றுள் எரி பொருளாகும் எண்ணெய்யை வைப்பதற்கென்று தனியாக வேறு பாததிரம கிடையாது. எண்ணெய் வேறு திரி வேறாக வைக்கப்படாமல் திரியானது எண்ணெய்யில நனைந்து எண்ணெய்யைக் கசிந்து கொண்டிருக்கும். திரியானது பந்துபோலிருப்பதால் இவற்றிற்குப் பந்தம் என்று பேர்போலும்.

நமது வீடுகளில் ஆதிககாலம் தொட்டு உபயோகிக்கப்பட்டு இப்பொழுது வர வர மிகவும் குறைவாய் உபயோகிக்கப்படும் சாதாரண கைவிளக்குககள், குத்தி விளக்குகள், முதலியவை இரண்டாவது வகுப்பைச் சார்ந்தவையாகும். அவற்றுள் திரி வேறு எண்ணெய் வேறாக இருக்க

கவேண்டிய ஏற்பாடுகள் உள்ளன. திரியின் ஒருநுனி எண்ணெய்யில் தோய்ந்திருக்கும்; மற்றொரு நுனி எண்ணெய்க்கு வெளியே தலையை நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். இந்த நுனிதான் கொளுத்தப்படுவது. எண்ணெய்யானது திரியின்வழி அதன் நுனியை அடைந்து அங்கே எரிந்து ஒளி தருகின்றது.

சிம்மினிகள் உள்ள விளக்குக்களே முன்றாவது இனத்தைச் சேர்ந்தவை. சிமமினியின் உதவியால் எண்ணெய் சரியாக எரிவதற்கு இன்றியமையாத காற்றானது, போதிய அளவு, ஒழுங்காக எரியும் திரியின் நுனியை அடைகிறது. அதனால் விளக்கு அதிகப் பிரகாசத்துடன் எரிகிறது. சிமமினி இல்லாத விளக்குக்களின் சுடர்கள் மெல்லிய காற்றால் அதிகம் இங்குமங்கும் அசைவதால் அவை தரும் ஒளியானது ஒரே அளவுள்ளதாய் இருப்பதில்லை, ஒரே இடத்திலும் நேரே அமர்ந்து படிவதில்லை. சிம்மினி உள்ள விளக்குகளில் அவ்வாறின்றி, சுடர் அநேகமாக அசைவின்றியே ஒளி வீசுகிறது.

இனி விளக்கு எப்படி எரிகிறது என்னும் விஷயத்தைக் கவனிப்போம்.

விளக்கிலுள்ள எரிபொருளாகும் எண்ணெய்யானது ஒரு இரசாயனப் பொருள். அதில் கார்பன் எனப்படும் கரிபொருளும், ஹைட்ரஜன் என்னும் நீர் வாயுவும் ஆகிய இரண்டு தனிமூலப்பொருள்கள் (Elements) தாம் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் முன்னது கட்டிப்பொருள் (Solid : நிலம்) பின்னது காற்றுப்பொருள் (Gas : கால்)

இவை இரண்டும் காற்றில் காணப்படும் ஆக்ஸிஜன் என்னும் பிரணவாயுவோடு இரசாயன முறையில் கலக்கும் தன்மையன.

விளக்கை ஏற்றும்போது எண்ணெய் சுரந்த திரியின்

துணியில் எரியும் தீக்குச்சியை நாம் வைக்கிறோம், அப்படி நாம் இரண்டையும் பொருத்தமபோது தீக்குச்சி யிலுள்ள தீயின் சூட்டினால் திரியின் துணியிலுள்ள எண்ணெய் ஆவியாகிறது. அந்த ஆவியில் மேற்கூறிய கரிப்பொருளும் நீர் வாயுவும் மிகுந்திருக்கின்றன. அவை இரண்டும் ஆக்ஸிஜனோடு கலந்து எரியும் தன்மையை உடையனவாதலின் அவை எரிகின்றன. எரிவதற்கு வேண்டிய அளவு பிராண வாயுவைக்காற்றிலிருந்து எடுத்த ஆக்கொள்ளுகின்றன. காற்றுப் போதிய அளவு இல்லாத இடத்தில் விளக்கு எரியாது. கரிப்பொருளும் நீர் வாயுவும் பிராண வாயுவோடு இரசாயன முறையில் நெருங்கிச் சேர்வதையே நாம் எரிவது என்று சொல்லுகிறோம்.

இவ்வாறு இவை பிராணவாயுவோடு நெருங்கிச் சேரும்போது மிகுந்த சூடு உண்டாகின்றது. மேலும் திரியாகும் துணியும் தீச்சுடரின் தீயால் சிறிது சிறிது எரிகின்றது. ஆகவே திரியின் துணியிலுள்ள எண்ணெய் ஆவியாக மாற மாற வேறு குளிர்ந்த எண்ணெய் திரியின் துணியை அடைந்து, அங்கே திரியின் சூட்டாலும் அண்டையில் எரியும் கரிப்பொருள் நீர்வாயு இவற்றின் சூட்டாலும் ஆவியாகமாறி, மேற்கூறியபடி பிராணவாயுவுடன் கலந்து எரிகிறது. இது தான் விளக்கு எரியும் முறை. இனி விளக்கில் எப்படி ஒளி உண்டாகிறது என்பதைக் கவனிப்போம்:—

மேலே சொன்னபடி விளக்கு எரியும்போது எரியும் கரிப்பொருளும் நீர் வாயுவும் மிகுந்திருக்கிய பிராணவாயுவுடன் கலந்து எரிந்தால், அவை சிறிது ஒளி தான் தரும். அவ்வொளியும் மங்கிய நீல நிறமாக இருக்கும். ஆனால் மிகுந்த சூட்டை உடையதாயிருக்கும்.

ஆனால் சாதாரணமாக இவ்வாறு மிக மிஞ்சிய பிராணவாயு காற்றிலிருந்து விளக்குக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆகையால் எண்ணெய்யிலுள்ள எரியக்கூடிய கரிப்பொருள் முற்றிலும் பிராணவாயுவோடு கலந்து எரிந்து போவதில்லை. அதில் ஒரு சிறு அளவு முற்றிலும் எரிந்து அதிகச் சூட்டைத் தருகிறது. மற்றது அச்சூட்டினால் வெளுக்கக் காய்ச்சிய இருமடி போல நிறம் வெளுத்து தக தக வென்று ஜொலிக்கிறது. இதனால் தான் விளக்கு பிரகாசிக்கிறது. இந்த அளவு பிராணவாயுவு கூட எரியும் விளக்குக்குப் போதியபடி கிடைக்காதிருந்தால் கரிப்பொருள் முற்றிலும் சூடுண்டு வெண்மை நிறத்தை அடையாது தன் இயற்கைக் கரு நிறத்தைத்தாங்கி விளக்கின் ஒளியை மங்கச் செய்கிறது.

விளக்கின் திரியை அதிகம் உயர்த்திப் பெரிதாக்கினால் அளவுக்கு மிஞ்சிய கரிப் பொருள் ஆவியாகி விடுவதாலும், விளக்கின் திரியை மிகவும் தாழ்த்தினால் சாதாரண மாய் உண்டாகும் கரிப்பொருளைக்கூடச் சுடச்செய்து வெண்மையாக்கப் போதிய சூடு விளக்கில் இல்லாது போவதாலும், இவ்விரண்டு தடவைகளிலும் விளக்கு அதிகம் கரியேறி ஒளிமங்கி போகிறது.

ஆகையால் வெள்ளொளி தரும் ஒவ்வொரு விளக்கிலும் சரியான அளவுள்ள நல்ல காற்று திரிப்புறம் வந்து எரியும் திரியை அடைவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைக் காணலாம். திரிக் குக கீழ் உள்ள துவாரங்களும் மேல் உள்ள சிம்மினியும் இந்த முக்கியமான உபயோகத்திற்கென்றே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகையால் தான் சிம்மினி இல்லாத விளக்குகளைக் காட்டிலும் சிம்மினி உள்ள விளக்குகள் மிகுந்த ஒளியைத் தருகின்றன.

பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம்

நாடக பாத்திரங்கள்

பஞ்சநதம்:—ஒரு புதிய பாரிஸ்டர்.

காந்திமதி:—அவர் மனைவி.

உலகம்மாள்:—அவள் தாய்.

கூடலை:—அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரன்

முல்லர் துரைசானி:—அயல் வீட்டுக்காரி.

முன்றும் காட்சி

இடம்:—முதற்காட்சி நிகழ்ந்த முல்லர் துரைசானி வீட்டுமடம்.

காலம்:—மாலை ஐநதுமணி.

அரங்கநிலை:—முல்லர்துரைசானியும் பாரிஸ்டர்பஞ்சநதமும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முல்லர் துரைசானி:—என் மகளைப்பார்க்கவென்று நீர் திரும்பியும் வந்ததைப்பற்றி எனக்கு மெத்த ஸந்தோஷம், மிஸ்டர் பஞ்சநதம். அவள் கண் இன்னும் சுகப்படவில்லை. இருட்டுக்குமுன் வெளிவரக் கூடாதென்று டாக்டர் கண்டிப்பாய் உத்திரவு செய்திருக்கிறார்.

பஞ்சநதம்:—மிஸ் முல்லருக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கேட்டு நான் அதிகம் வருந்துகிறேன், தங்கள் மகள் வர

திருக்கிறுளென்று இன்று கேட்டதுமுதல, பார்க்கவேண்டுமென்ற பேராசை கொஞ்சமில்லை. இவ்வளவு வயதாகியும் நீங்கள் இப்படியிருக்க, அவள் எப்படி யிருக்கமாட்டாள்!

முல்லா:—ஓ! நீர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறீர், ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறீர். துஷ்டராயிருக்கிறீர், வெகு துஷ்டர் (சிரிக்கிறாள்.)

பஞ்ச.—(சிரித்துக்கொண்டு) அப்படி யொன்றுமில்லை, அம்மா! , கேவலம் உண்மையையே சொல்லுகிறேன். நமமுடைய நாட்டிலே, லண்டன், பாரி முதலிய நகரங்களிலேயும் பிற இடங்களிலும், நான் எத்தனையோ சீமாட்டிகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். உங்களைப்போன்ற கம்பீரமும் உத்தம ஷணங்களும் உள்ளவரைப் பார்த்ததேயில்லை. வளர்ந்த தாய்மரமே இப்படியிருந்தால், இளங்கன்று எப்படியிராது?

முல்லா:--நீர் சுத்தவமபுக்காரர், துஷ்டர்; நான் காந்தியிடத்திற் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் பாரும்.

பஞ்ச:—அவளுக்கென்ன தெரியும்? சுத்தநாட்டுப் புறம்! நாகரிகமே யில்லை. தங்கள் மகளுங்கே, அவளுங்கே!

முல்லா:—ஒரு நிமிஷம் மன்னித்துக் கொள்ளும்: ஒருவேளை ஸாரா வெளியே வருவாளா என்று பார்க்கிறேன். [உள்ளே போகிறாள்.]

பஞ்ச:—(தனிமொழி) சரி! சரி! காரியம் பவிக்கலாம். இந்தச் சீனாவேஸ் பழமைபானது; அநதப்படமும அநதச சிலையும் மிகச சிறநதவையே! இவையெல்லாம் இருக்க இவள் பணக்காரியா யிருக்கவேண்டும்.

[முல்லர் துரைசானி திருமபி வருகிறாள்.]

முல்லா:—அவள் நிரமப வருநதுகிறாள்! ஆனால் டாக்டர் உத்திரவு மிகக்கண்டிப்பாம்; அவள் கண்ணும கூசுகிறதாம். 'சூரியன் அஸ்தமிதது இருட்டிய பின்பு நான் வெளியேவரது தோட்டத்தில் உலாவலா மென்றிருக்கிறேன்; அப்பொழுது வேண்டுமாயின் பார்க்கலாம்' என்று சொல்லுகிறாள். நான் வீட்டில் இருக்க மாட்டேன்; இதோ நோயன் துரைசாணி வீட்டுக்குப் போகிறேன்; திருமபிவர இரவு எட்டு மணியாகும். ஆனால், நீர், என்ன, நாணயஸ்தரே; என் காந்தியின் புருஷரே; நீர் தனியே அவளைப்பார்த்தால் தான் என்ன? உம்மை நம்பலாமோ, கூடாதோ?

பஞ்ச:—ஹா! ஹா! ஹா! என்னையா? நானென்ன அவ்வளவு தூர்த்தனா என்ன?

முல்லா:—அதுதான் நானும் சொல்லுகிறேன்.

பஞ்ச:—ஆயிரம் வரதனம், அம்மா! தங்களுக்கும தங்கள் மகளுக்கும் ஆயிரம் வரதனம்! நான் கிளப்புக்குப் போய்விட்டுத் திருமபும் வழியில், ஆறரை மணிகுமேல் வரது மிஸ் முல்லரைப் பார்க்கிறேன். ஹா! ஹா! ஹா! என்னை நம்புகிறதா? ஆனாலும், இது நமக்குள் இருக்கட்டும: நான் ஒரு ஐரோப்பியப் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்து விட்டேன்.

முல்லா:—உமமுடைய மனைவி காந்தியோ?

பஞ்ச:—ஓ! அவள் ஈதத நாட்டுப்புறத்து முண்டம்! பழங்கர்நாடகம்! நாகரிகமே யில்லை. என படிப்பு ஒழுக்க வழக்கங்களுக்கு அவள் சிறிதுமே பொருத்தமில்லை.

முல்லா:—உலகமே இப்படித்தான்; உள்ளதைக் கொண்டு திருபதியடைவதே கிடையாது; எப்பொழுதும், எல்லேருக்கும், இக்கரைக்கு அக்கரை பசசையே.

பஞ்ச:—நீங்கள் ஏதோ தத்துவம் ஒதுகிறீர்கள்.

நமக்கெல்லாம் பிடியாதது. இளம்பிராயமே. எல்லாம் ஆடியோடி அதுபவித்து முடிந்தால், ஒருவேளை எனக்கும் தத்துவஞானம் தோன்றலாம். இப்பொழுதோ, ஐரோப்பிய நாகரிகமும், ஐரோப்பியப் பெண்களின் நடை உடை பாவனைகளுமே பிடித்திருக்கின்றன.

முல்லர்:—எல்லாம் சீக்கிரம் தெரிந்து கொள்வீர் உண்மையை; எனக்கு நேரமாய்விட்டது. நேரன்துரை சானி காத்திருப்பாள்.

பஞ்ச:—நான் கிளப்புக்குப்போய் வருகிறேன், தங்கள் மகளிடம் ஆறரை மணிக்குமேல் வந்துபார்க்கிறேன் என்று தயைசெய்து சொல்லுங்கள். ஹா! ஹா! ஹா! என்னை நம்பலாமாவா?

[திரைவிடல்.]

நான்காம் காட்சி

இடம்:—முல்லர் துரைசானி வீட்டுத்தோட்டத்தில் ஒரு பூமபந்தர். ஒரு தோட்டப் பெஞ்சு மட்டும் போட்டிருக்கிறது.

கால்ம்:—இரவு ஏழுமணி.

அரங்க நிலை:—பாரிஸ்டர் பஞ்சநதமும், மிஸ் முல்லராக அவர் மதித்த ஒரு பெண்ணும், பெஞ்சியின் மீதிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப்பெண் துரைமகளைப் போலவே ஆடைதரித்தவள்; அவளுடைய இடது கண்ணும் முகத்தில் ஒரு பகுதியுமட்டும் சுறுப்புத்துணியால் மூடிக்கூட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

பஞ்சநதம்:—இந்த தபவை என்றும் மறக்கமாட்டேன். பல்லாயிரம் வந்தனம் அளிக்கின்றேன். கண்ணைவைக் கூடப் பாராட்டாது என்னைக காண இசைநதது என் பாக்யமே. நான் லொபபனததிலும் எதிர்பாராத அளவு என் மனம் பூரிக்கின்றது. முல்லர்துரைசானியின் மகள் என்றால் திவ்யஸௌந்தரியாய் -இருப்பனென்றே எண்ணினேன் ; எனினும், இவ்வளவு பேரழகை நானும்மே எதிர்பார்க்கவில்லை.

துரை மகள்:--பரஸ்பர் ஸம்பாஷணையிலே ஒருவரையொருவர் பற்றிப் பேசலாகா தென்பது நாகரிகவழக்கம் இல்லையா ? வேறு எந்தயாவது பற்றிப் பேசுவோமே.

பஞ்ச:—ஸாதாரணமான ஸமயங்களுக்கே வழக்கம், ஸங்கேதம் எல்லாம். இதைப்போன்ற விசேஷ ஸமயங்களுக்கல்ல.

து. ம:--ஏன், இப்பொழுது இங்கே என்ன கொள்ளை போகிறது ?

பஞ்ச:--நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம, உன்னைக்கண்டது முதல், என் மனமே கொள்ளை போகிறது ; உன் பேரழகும் இனிய குரலும் கொள்ளைக்காரர். நானும் ஆசியா ஐரோப்பா இரண்டு கண்டங்களைப் பார்த்தாய்விட்டது; பாரி நகரத்துப் பேரழகிகளையும் பார்த்திருக்கிறேன் ; இத்துணை அதிருபலாவண்யத்தை இதுகாறும் கண்டதே யில்லை. இப்படிப் பேசுவதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும். - மிஸ் முல்லர், என்மேல் கோபம் கொள்ளலாகாது. நான் வேண்டுமென்று, இப்படி நினைத்துப் பேசவில்லை ; உன் அழகே என்னை இப்படி ஆட்டிவைக்கின்றது. ஒரு கண்ணும் முகமும் பாதி மறைநதிருப்பது என் அதிர்ஷ்டமென்றே நினைக்கின்றேன். ஏனெனில், ஸம பூர்ணஸௌந்தரியத்தையும் கண்டுவிட்டால், என் இரு

தயம எப்பாடுபடாது! இடது நேத்திரத்ததுக்கு எப்படி விபதது நேர்ந்ததென்று கேட்கலாமோ?

து. ம:—தெருவில் ஒரு பையன் கவண்தெறித்ததுக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கல் என் கண்மேல் பட்டு விட்டது.

பஞ்ச:—அப்படியா! டாக்டர் என்ன சொல்கிறார்? கண்ணுககு ஒருவித அபாயமுமில்லையே?

து. ம:—இல்லை; அநேகமாய்க் குணமாகிவிட்டது; கொஞ்சம் கூச்சம மடும் இன்னும் இருக்கிறது. ஒரு வேளை, ஸ்திரமாக, சிறிது சுளிப்பு,—மாறுகண்போல்,— இருக்கலாமென்று டாக்டர் சொல்லுகிறார்.

பஞ்ச:—அப்படியானால், முகத்தின் இயற்கை அழகை அது அதிகப்படுத்தவே செய்யும்.

து. ம:—அடுத்ததவிட்டுக் காந்திமதியின் இடது கண்போல் எனக்கும் ஆகிவிட்டால் ஸ்ரதோஷமே.

பஞ்ச:—யாரு, என் மனைவியா? சீ! அவள் ஒரு நாட்டுப்புறத்து முண்டம். இவர்களுக்குள்ளே, அதாவது இந்த நாட்டுப் பட்டிக்காட்டு அநாகரிகமுண்டங்களுக்குள்ளே, மாறுகண் அதிர்ஷ்ட மென்று நினைப்பதுண்டு. அவள் மாறுகண் தூர் அதிர்ஷ்டத்தையே வினைத்துவிட்டது.

து. ம:—ஏன், அவளுக்கென்ன? தந்தை இறந்து விட்டாலும், ஏராளமான சொத்தை வைத்துவிட்டுப்போயிருக்கிறார்; நீரே—அவள் கணவராக வாய்த்திருக்கிறீர். இதை விட என்ன அதிர்ஷ்டம் வேண்டும?

பஞ்ச:—நான் கணவனா? நான்தான் வேறு விவாகம் செய்து கொள்ள தீர்மானித்து விட்டேனே. இந்தநாட்டுப்புறத்து முண்டங்களோடு வாழ என்னால் முடியுமோ?

நல்ல நாகரிகமும் படிப்பும பேரழகும சேர்ந்து பொருந்திய, — உன்னைப் போன்ற ஓர் ஐரோப்பியப் பெண்ணினால்,

து. ம:—என் பேச்சை விட்டுவிடும் என்கிறேனே — உம்மவர்களை என் இப்படிப் பழித்து வெறுக்கிறீர்? அவர்களுடைய ஒழுக்கவழக்கங்கள் பல மிசஸெளகரியமாகவே இருக்கின்றன.

பஞ்ச:—நீ அப்படி நினைத்தால், நான் இனிப் பழிக்க வில்லை. இனி, நீ இட்டதே எனக்குச் சட்டம்.

து. ம.—அதினென்ன பிரயோசனம்? உண்மையில் உம்மவர் வழக்கங்களிலுள்ள கெடுதி யென்ன?

பஞ்ச:—முன்றாண்டுகளுக்கு மேலாக நம்ம சீமையிலும் பாரி முதலிய நகரங்களிலும் வசித்தபின்பு, இவர்களுடைய பாதி அம்மணமான ஆடைகளும், காட்டு மனிதரைப் போல் தரையிற் குந்துதல், கைகளால் உண்ணுதல், போன்ற வழக்கங்களும் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

து. ம:—ஏன், உம் தாய் நாடு இந்தியாதானே? இல்லையோ?

பஞ்ச:—இங்கே தான் பிறந்தேன்; ஆனால் இங்கிலாந்தின் மேல்தான் என் ஆசையெல்லாம்; அதையே என ஜன்ம பூமியாக நினைக்கிறேன்.

து. ம:—இருந்தாலும், நீர், இங்கே பிறந்து வளர்ந்தவரே, இங்கேயே வாழப்போகிறீர்; இது இங்கிலாந்தைப் போல் குளிர்ந்த தேசமில்லை; அங்கே உடுக்கும் உடையை இங்கே உடுததால் தேக அசௌக்கிய முண்டாகாதா? அது பொருந்துமா?

பஞ்ச:—ஒரு வேளை ஆடைவிஷயத்தில் பேதம் அவசியமாயிருக்கலாம். எனினும், 20வது நூற்றாண்டிலே நாகரிக மனுஷ்யருக்குரிய உடை வேண்டாமா?

து. ம:—அரையில் வெள்ளை வேஷ்டியும் லாங்கோட்டும் தலைபாகையும் அநாகரிகமா என்ன? நாகரிகமென்பது மேலாடையை மட்டும் பொறுத்த தொன்றோ? இறுக்கமான பளுவான இந்த ஆடையின்றி, இவ்வூர்க்குப் பொருத்தமான ஒரு ஸாரியை உடுத்திக்கொண்டு, பாதங்களை நசுக்கி வருத்தும் பூட்ஸின்றி யிருந்தால், நான் காட்டு மனுஷி யாகிவிடுவேனோ?

பஞ்ச:—சந்த லுடுத்தாலும் பீதாம்பர முடித்தாலும் ரம்பை ரம்பையே!

து. ம:—இப்படிப் பேசுவதை நிறுத்தினாலொழிய, நான் போய்விடுகிறேன்.

பஞ்ச:—இல்லை, வேண்டாம்; இனியில்லை; இதை மட்டும் மன்னிக்கவேண்டுகிறேன். ஆடையென்பது அந்த அந்த தேசத்தின் சீதோஷணஸ்திதியைப் பொறுத்தது என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், கையால் சாப்பிடுவதைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம்? அதுவும் நாகரிகம் தானோ?

து. ம:—என் அபிப்பிராயம் எப்படி யானாலும் அதையேன் காட்டுத்தனமாக மதிக்க வேண்டும்? ஹிந்தூக்களின் ஆசாரப்படி அடிக்கடி கைகளைக் கழுவுவதால், கையால் சாப்பிடும் வழக்கம் எங்கள் வழக்கத்தைவிட சுத்தமான தென்றே கொள்ளலாம். துரைமார் வீட்டுக் குசினிக் குள் எப்பொழுதாவதுபோய், அங்குள்ள பாத்திரங்களின் நிலைமையையும், அசுத்தங்களையும், சில வேளை அவசரத்தில் பட்லர் மேட்டி இவர்கள் தங்கள் எசுசிலையே துப்பிப் பிங்கான்களைத் துடைப்பதையும், நீர் பாத்திருக்கிறீரோ?

பஞ்ச:—நான் பார்த்ததில்லை.

து. ம:—பார்த்திருந்தால் இப்படிப் பேசமாட்டீர்.

தீனி மேஜைக்கு வருமபொழுது, எல்லாம் மாசு பறுவற்ற வெள்ளரிடையும் பளபளப்பும் தான்; அதற்குமுன், குசினிக்குள நுழைந்து பார்த்தால் தான், குட்டு வெள்ளிப்படும. அன்றியும், பலருக்குப்பொதுவாக அநேகம் பீங்கான் கத்திகரண்டிகளை வைத்துக்கொண்டு வித்தியாசமின்றிச் சாப்பிடுவது, எவ்வளவு அரோசிகமானது, சுகாதார முறைகளுக்கு விரோதமானது எனபதும்; வாழை முதலிய இலைகளிலோ, அவரவர்க்குப் பிரத்யேகமான பாத்திரங்களிலோ உங்களைப்போல் சாப்பிடுவது எவ்வளவு சுகாதாகூலமானது எனபதும் உமக்கு விளங்கவில்லையா?

பஞ்சு:—எங்களவர் கட்சிக்கு மிஸ் முல்லரே சிறந்தவக்கீல்.

து. ம:—அதிருக்கட்டிம: உங்களவர்களுள் இன்னும் என்ன அநாகரிகமான வழக்கமிருக்கிறது;

பஞ்சு:—பெண்களுக்கு உரிய சுத்தந்தரம் கொடுப்பதில்லை; அவர்களை மரியாதையாய் நடத்துவதில்லை; அடிமைகளைப்போல் நடத்துகிறார்கள்.

து. ம:—நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமோ?

பஞ்சு:—ஆகேஷ்படுமென்ன? விடையளிக்கத் தயாராய்க் காத்திருக்கிறேன்.

பஞ்சு:—உமமுடைய மனைவியை விட்டுவிட்டு வேறு விவாகம் செய்து கொள்ளப் போவதாகச் சொன்னீரே, இது நாகரிக நடத்தையா?

து. ம:—நான்,—இது,—அவள்,—மிஸ் முல்லருக்கு என் மனைவியை நேரில் தெரியுமோ?

பஞ்சு:—அவளையா? என்னை எனக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவு காந்திமதியையும் தெரியும். பால்ய

முதல நாங்கள் உயிர்த் தோழிகளாயிற்றே.

பஞ்ச:—ஆனால், இதை யோசித்துப்பார்; உன்னைக் கண்டது முதல, இதே அரைமணிநேரத்துக்குள், உன் அழகையும், வாககு சாமாததியத்தையும், சாதாரியத்தையும், பயிற்சியையும் கண்டு, என்காதல மலைபோல வளர்ந்து விட்டதே! உன் சில வார்த்தைகளால், எங்கள்வர் மீதுநெடு நாளாக எனக்கிருந்த வெறுப்பு நீங்கிவிட்டதே! இப்படிப்பட்ட ஒரு மனைவிமட்டும் என்செகு வாய்த்திருந்தால், நான் ஸொப்பனத்திலும் வேறு விருமபுவேனோ, நினைப்பேனோ?

கு. ம: அவளிடத்தில் இல்லாத எதை, நீர் என்னிடத்தில் காண்கிறீர்? அவளென்ன, அழகில் குறையா?

பஞ்ச:—அழகேயில்லை யென்று, நான் சொல்லவில்லை; ஆனால், மனோகரமான இரதக்கலையும் ஸௌந்தர்யமும், இன்னதென்று சொல்லமுடியாத வசிகரசத்தியும் அவளிடத்தில் எங்கே காண்பது?

கு. ம:—இரத ஐரோபிய உடையா உமமை இப்படி மயக்குகிறதா?

பஞ்ச:—ஓ! மிஸ் முல்லா! எப்படி நான் இன்ன தென்று சொறகளில் எடுத்துரைப்பேன்? தவிரவும், இப்பொழுது நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோமே, இந்தஸம்பாஷணை, இப்படிப்பட்ட நவ்ரஸம்பொழியும் மூளை விருந்தை அவள் எனக்கு அளிக்கத்தக்கவளே?

கு. ம:—நீர் அவளுடன் இப்படிப் பேசிப்பார்த்தீரோ? நான் இதுவரை சொன்ன தெல்லாம், எங்கள் ஸம்பாஷணைகளில் அவளிடம் நான் கற்றுக்கொண்டதே. என் தாய் நினைக்கிறபடி, ஐரோபியர், இரதியர், இருவர்க்குள்ளும் சில நல்ல வழக்கங்களும் இருக்கின்றன, சில கெட்ட வழக்கங்களும் இருக்கின்றன; ஆனால், ஒருவரைப்பிராவர்

இகழ்ந்து, தம்மையே மேலாக நினைப்பதற்குச் சிறிதும் காரணமில்லை.

பஞ்சு:—உன்தாயின் மனோ விசாலத்தை நான் கவனித்தேன், நீ அவளுக்கு ஏற்ற மகளே. உண்ணைக் கண்ணுற்ற தக்ஷணமே என் மனத்தைக் காதல கொள்ளையாடி விட்டது. இனி உன் அடிமையே நான். ஓ ஸாரா! என்னை மன்னித்துக்கொள், மிஸ் முல்லர். என்மேல் இன்னும் காதல்-பிறக்காவிட்டாலும், சிறிது இரக்கமாவது காட்டக் கூடாதா?

[முழந்தாள்பணிந்து, அவள் கைகளைப்பிடித்து முத்தமிடுகிறார். அவள் கைகளைத் திமிறி இழுத்துக்கொள்கிறாள்.]

து.ம:—என்ன, என்ன, இது? என்தாய் என்னை எச்சரித்துப் போனாள்; ஆனால், நீர் இப்படிச் செய்வீரென்று நான் எண்ணவில்லை. இது மெய்தானோ? பேரவிக்காதல் இல்லையே? பாசாங்கில்லையே? உம்முடைய மனைவியைப் போல என்னையும் சிறிது காலத்துக்குப்பின் தள்ளிவிட மாட்டீரே?

பஞ்சு:—கடவுள் ஸாஷியாக, பஞ்சு பூதங்கள் ஸாஷியாக, ஸைதியமாக,—

து. ம:—நீர் பிரமாணம் செய்யவேண்டாம். எந்த ஸத்யம் உமமைக்கட்டுமோ, எது கட்டர்தோ, அறியேன் நான்; இதைப்போல, உம் மனைவியிடத்திலும், நீர் உம்முடைய காதலின் உண்மையைப்பற்றி இதுவரை ஸத்யம் செய்து கொடுத்ததே யில்லையா? நன்றாய் நினைத்துப் பார்த்துச் சொல்லும்.

பஞ்சு:—[சிறிது திகைத்து] நான் நம்முர்க்குப் போகு முன்,—

து: ம:—இதுவே உம் ஜனனபூமி.

பஞ்ச:—மன்னிக்க; நான் இங்கிலாந்து போகுமுன், அவள்மேல் ஆசையுண்டென்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், ஐரோப்பாவில தங்கியபின், என் எண்ணங்கள், அபிப்பிராயங்கள் எல்லாம் முற்றிலும் மாறிவிட்டன. இப்பொழுதோ, என் அபிப்பிராயங்களை யெல்லாம் மீண்டும் நீ திருபதி மாற்றிவிட்டாய். இனி என் மனம் மாறவே மாறாது. நீயே என் உயிர்நிலை,

து. ம:—இந்த என் கவுண, லேஸுகளா, பூட்ஸா, தொப்பியா, எது உம் உயிர்நிலை?

பஞ்ச:—ஓ, ஸாரா! இப்படியும் பேசுகிறாயே, நீ! உலகெலாம் கூடினும் ஒரெதிராகாத, ராட்டுப்பில்லாத, இந்தத் தங்கக்கட்டியே என் உயிர்நிலை. [திடீரென்று அவளைத் தம்மார்போடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொள்கிறார்,— அவள் திமிறுவதில், தொப்பியும் மேல கவுணும், கண்ணை முடிய கறுப்புத்துணியும், நழுவி விழுந்தா விடுகின்றன. அந்தத்துரைமகள், பட்டுஸாரியுடைய அவர் மனைவி காந்திமதியாக நிற்கிறாள்.]

[திரைவிடல்]

முற்றிற் று.

கோழை.

The Coward.

கும்பகோணம் டவுன்ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீ. ஊ. சா. வெங்கடராமஐயர் எழுதியது.

தண்டமிழ் நண்பரீர், தண்டமிழ் நண்பரீர்,
மண்டலம் இகழும் பண்டமில் கோழைதன்
தன்மையைப் பயனைச் சாற்றுவன் கேளீர்:
ஏவன் இவ்வுலகத் தெல்லாச செயலையும்

5. தன்னல முழக்கோல் தன்னால் அளப்பவன்:
தன்னையே ஒப்ப பிறரையும் 'தந்நலம்
கொண்டவர்' என்றீண் டெண்ணும் குணத்தவன்:
பிறருக் குதவுதல் என்னும் பேச்சைக்
கேட்பினும் அச்சம் கொண்டுமெய் விதிர்ப்பவன்.
10. நல்லோர் குழுவுக் கென்றுமே காதவன்:
அவனே கோழை. அந்தோ! அவனால்
யாதுசெய் தறகாம்? யாங்கவன் மானத்
தோன்றினர் கோழைஅத் தோம்உறு குலமும்
குடியும் வகையும் படியும் பெரும் பேறு
15. எய்துவ தெங்ஊன்? இயலா தொருதலை.
ஆதலின் அப்பழி அகற்றி
மீதலத் தோங்கி மிளிர்ந்துவாழ் வீரே.

---

* இது, ஹிந்திபாஷையில் ஸ்ரீதர் பாடக் என்ற ஒரு பெரியார் எழுதிய காயர் என்ற தலைப்பில் வரும் சிறுபகுதியின் கருத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.

மதிப்புரை

Review

“குணநாடிக் குற்றமு நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொள்ளல்.”

கதா சந்திரிகை: [மயிலப்பூர்-வருஷசந்தா உள்நாடு 2-8-0
வெளிநாடு 3-8-0]

நீதியும், சுவையும், இனிமையும் நிறைந்து மக்களது நிலைமையை மேம்படுத்த தற்கென்று சிறந்த மேதாவி களால் எழுதப்பட்டுப் பாஷைக்கும் நாட்டுக்கும் ஒருங்கே சிறப்பை அளிக்கும் கற்பனைக்கதைகள் பல ஆங்கில பாஷையில் இருக்கின்றன—அதுபோல் நமது பாஷையிலும் அழகிய கதைகள் எழுதப்பட்டுப் பாஷையும் நாடும் புகழ்பெற்றவேண்டுமென்பது தமிழ் அபிமானிகள் யாவரும் விரும்பத்தக்க விஷயம். இத்தகைய நோக்கத் துடனே தொடங்கப்பட்டிருக்கும் கதாசந்திரிகை என்னும் பத்திரிகையின் முதற்பகுதி எமக்குக்கிடைத்தது. இப்பகுதியில் வஸந்த குமாரி, ராதாமனோஹரன் என்ற இரு கதைகள் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை மாதா மாதம் தொடர்பாக வெளிவருமென்று தெரிகிறது. கதைகளும் பிறவும் எளிய நடையில் சுவைபொருந்த எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் பிரபஞ்சவர் த்த மானங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் மதம், இராஜரீகம், கல்வி, கைத்தொழில் முதலிய துறைகளுக்குரிய செய்திகளுள் முக்கியமான வற்றை மாதம்தோறும் தொகுத்து வெளியிடுவதும் இப்பத்திரிகையின் நோக்கங்களால் ஒன்றென்பது தெரிகிறது. இவை தவிர பழைய சங்க நூலுள் ஒன்றாகிய குறுந்தொகையும் சில குறிப்புக்களுடன் மாதா மாதம் சிறிது சிறிதாக வெளிவருமென்றும் தெரிகிறது. இதன்பத்திராசிரியர் ஸ்ரீமான் B. A. பாஷ்யம் அய்யங்கார் B. A. L. T. ஆவார்.

ஸர் ஐஸாக் நியூட்டன் Sir Isaac Newton

ஸ்ரீ B.A., பாஷ்யமையங்கார B.A., L.T., எழுதியது.
(204-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

பள்ளிக்கூடத் தொல்லையினின்றும் விலகுவது நியூட்டனுக்குப் பரம சந்தோஷமெனினும் வயலிற்சென்று பயிர்த் தொழிலைக்கவனிக்க அவனுக்குச் சிறிதுமிஷ்டமில்லை. தாயார் சிறுவனை ஒருவேலைக்காரனுடன் கூட்டிக்க்ராந்தம் சென்று கடைவியாபாரத்தை யொட்டிய சாமான்கள் வாங்கியும் விற்றும் வரும்படி திட்டஞ்செய்து அனுப்புவான். ஐஸாக் அந்நகரையடைந்ததும், தனக்குத் தாயிட வேலையைச் செய்யும்படி வேலைக்காரனுக்கேபுணித்து, எல்லாப் பொறுப்பையும் அவன் வசமே ஒப்புவித்துத், தான் படித்த காலையில் தங்கியிருந்த வீட்டையடைந்து, புத்தகமுங்கையுமாய் இருப்பது வழக்கம். சில நாட்கள் கழிந்தபின் ஐஸாக் தன் வேலைக்காரனைமட்டில்க்ராந்தத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, சாலையில் தங்கி ஒரு வேலிமறைவில் படித்துக்கொண்டாவது, வேறேதாவது செய்துகொண்டாவதிருந்து, வேலைக்காரன் கடைவேலையை முடித்துத்திரும்புகையில் அவனுடன் சேர்ந்து தன் ஊருக்குச் செல்வான்.

1658ஆம் ஆண்டினில் பெரும்புயல் எழுந்து நாடுங்கும் கேட்டினை விளைவித்தது. கராம்வெல் இறந்த தினத்தில புயலின் வேகம் மிகவும் கடுமையானதாகவிருந்தது. காற்றின் வேகத்திற்குமாறாகவும் சார்பாகவும் ஐஸாக் குதித்து அப்புயலின் வேகத்தை அளந்தறுதியிட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். நீர்க்கடிகாசியநதிரமொன்றமைத்து, அதைக் க்ராந்தம் மனையில் ஸ்தாபித்தது, அது சரியாய் ஒடிககாலத்

தை கர்ட்டுவதற்குரிய ஏற்பாட்டினைச் செய்தான்.

ஐஸாக் தன் வீட்டுச்சுவற்றில் ஒருபுறத்தில் முளை யொன்றை அடித்து, சூரியவொளியில் அதன் நிழலைக்குறிப் பிட்டுக் காலத்தை அறிந்துகொள்ளுமாறு இரண்டு வட்டங் களை அமைத்திருந்தான். அவற்றுள் ஒன்று பல்லாண்டு கள்வரை உபயோகப்பட்டுவந்தது. இன்றும், ராயல் சொ ஸையாரால் புத்தகசாலையில் அவ்வட்டககல பத்திரப படுத்தப்பட்டிருத்தலையும், அதன்பேரில் மழுங்கிப்போன அவனதுபேர் எழுத்துக்கள் காணப்படுவதையும் காண லாம்.

ஐஸாக்கின் மனம் அத்தகைய விஷயங்களிற் சென்ற கைப்பற்றித் தாய்மிகவும் வருந்தினார். அவனது வாழ்வு பயனற்ற வேலைகளிற் செல்வதை எண்ணி எண்ணி மனம் வாடினார். அவள் தன் சகோதரிடம சிறுவனைப்பற்றி அடிக்கடி குறைகூறி வருவாள். ஒருநாள் மாமன், தன் மருமகன் வேலையைக்கவனியாமல் ஒரு வேலியின்கீழ் கணக்குங் கையுமாய்ச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருத்தலைக்கண்டார். உடனே அவர் தன் உடன்பிறந்தானை அடைந்து பையனைப் பள்ளிககனுப்பும்படி கூறினார். அவனும் அவ் வுரைக்கிசைந்து நயூட்டனைப் பள்ளிககூடத்திற்கனுப்பி னார். பிள்ளையும் தன்பாடங்களைச் செவ்வையாய்ப்படித்து அவனினும் மிக்கான் ஒருவனுமிலெனென்று யாவரும் கொ ண்டாடுமவண்ணம் தன கல்வியறிவாலுட நடத்தையாலும் போதகாசிரியரை மகிழ்வித்ததுவந்தான். படிப்பு முடிந்து அவன் சரலை யை விட்டு நீங்குஞ்சமயத்தில் மிஸ்டர் ஸ்டோக்ஸ் உதவிப் போதகாசிரியர் பலரையும் அங்குப் படித்த மாணவரையுமொருங்குகூட்டி, ஐஸாக்கின் குணத் தையும் திறமையையும் விபரநு வாழ்க்கதியுரைத்து விடையளித்தனுப்பினார்.

ஐஸாக் அப்பால் கேம்பிரிட்ஜ் நகருக்குச் சென்று ட்ரினிடி கல்லூரியிற் சேர்ந்து படிக்கலானார். அங்குச் சென்ற பின்னரே அவரது அறிவு விரிந்து வளர்ச்சிபெற்றது. அக்கல்லூரியில் அவர் சேர்ந்தபோது லத்தீன், க்ரீக் மொழிகளிற் சிறிது ஞானம் பெற்றிருந்தார். அவர் தம் சொந்த முயற்சியால் தெரிந்ததுகொண்ட சில விஷயங்களைத் தவிர, கணிதத்திலும் பூதபௌதிக நூல்களிலும் விசேஷமாய் ஒன்றும் அறிந்திருந்தவரல்லர். தன அறியாமையை நன்குணர்ந்து ஐஸாக் இராபகல் ஓயாமல் உழைத்துவரலானார். அவர் தர்க்கநூலினையும் கேப்லர் எழுதிய ஆப்டிக்ஸ் நூலினையும் விரைவிற்படித்து முடித்தார்; அதனால் அந்த நூற்சம்பந்தமான பிரச்சனங்களைக் கல்லூரியில் சுவனியாது வேறு பாடங்களைப் படித்துவரலாமென்று அனுமதியைப்பெற்றார். அப்பால் ஐஸாக் யூக்ளிட் எழுதிய நிலவளவை நூலையும் டேகார்டே எழுதிய நிலவளவை நூலையும் படிக்கத்தொடங்கினார். யூக்ளிட்டைக்கற்பத்தில் அவருக்குச் சிறிதுமே சிரமந்தோன்றவில்லை. டேகார்டைப் படிப்பதில் அவருக்கு முதலில் கஷ்டமாயிருந்ததென்றும் ஐஸாக் மனச்சோர்வடையாமல் படித்து அந்நூல் முழுவதையும் கிரகித்துக்கொண்டார். கணிதசாஸ்திரத்தில் அவருக்கிருந்த உற்சாகத்தை இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. அவர் கணித சாஸ்திர சம்பந்தமான விஷயங்களை ஆராய்வதில் வன்மைபெற்று நூதனமான பல அரிய விஷயங்களைக் கண்டறிந்தார். கணிதநூற்பயில்வோர் கல்லூரிகளிற கற்கும் அரும்பாகத்தை (Binomial Theorem) முதன் முதல் கண்டுபிடித்தவர் ஐஸாக் நியூட்டனே. அவர் தமது இருபத்திரண்டாம் பிராயம் பூர்த்தியாகுமுன் (Differential Calculus) மிகவும் ஆருமையானதும் கணிதநூல் வல்லோரிற் சிலரே அறியக்கூடியதுமான ஓர் பகுதியை ஆராய்ந்து வெளியிட்டார். அவரது உழைப்பின்

பயனாகக்கண்டறிந்தவற்றைப் பிரசுரப்படுத்தி அதனால் பெரும்பேர்படைக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் நயூட்டனுக்கு உதிக்கவேயில்லை. தமக்கு அதில் இயற்கையாய் அமைந்த ஆரவமே தம்மை உந்தியதால் அவர் தமகாலத்தை அவ்வருமுயற்சியிற் செலவிட்டுவந்தார்.

1664-வது ஆண்டினில் ஐஸாக் வானநூலிற் கருத்திச் செலுத்தத்தொடங்கிக் கிரகங்களைப்பற்றியும் அவற்றின் சலகையையப்பற்றியும் ஆராய்வாராயினார். அவர் சந்திரமண்டலத்தை ஊன்றி நோக்கிக் கவனிக்கையில் சந்திரனைச் சுற்றிலும் பல நுண்ணிய கீற்றுக்களிருத்தலைக் கண்ணுற்று அவற்றினியல்பையும் அவை உண்டாகும் வகையையும் பரிசோதிக்கத்தொடங்கினார். பல வர்ணங்களோடும் ஒளி வீசிய அக்கற்றைகள் ஒளியின்மீது மேக நீர்த்திவலைகள் சம்பந்திப்பதால் உண்டாகின்றனவென்றும், அவை ஒரே அளவினவாயிருக்கையில் நிறைந்த காந்தியுடன் விளங்குவனவென்றும் நயூட்டன் கண்டு கொண்டார், நிலவைத்தொடர்ந்து வீசும் இவ்வொளிக்கற்றைக்கும் வானவில்லில் விட்டொளிக்கும் காந்திக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உதாரண வாயிலாகப் பரிசுதித்தறிந்தார்.

அதே வருஷத்தில் ஐஸாக் வால் நகந்திரமொன்றை ஆழ்நது கவனித்தார். அப்போது அவர் தமது சிரமத்தை யுங் கவனியாமல் வெகுநேரமளவும் அதே வேலையாய் இருந்தமையால் அவர் வியாதியுற்று அதனால் உடல் மெலிந்தார். அவருடைய நுண்ணறிவைக்கவனித்த அதிகாரிகள் அவருக்கு உபகாரச்சம்பளம் அளித்தனர். பின் அவர் பி. ஏ. பட்டமும பெற்றுத் தமது படிப்பில் சிறந்து விளங்கினார். கேம்பிரிடஜ் கலாசாலையில முதன் முதல்கணிதநூல் புலவராய்ச் சிறந்து விளங்கிய டாக்டர் ஐஸாக்பாரோ என்பவருடன் நயூட்டன் நெருங்கிப் பழகத்தொடங்

அவர் செய்துவந்த ஆராய்ச்சியில தம்மாலான உதவியைப் புரிந்தது அவரது நன்மதிப்பைப்பெற்றார். தாமியற்றிய நூலின் முகவுரையில் பாரோ ந்யூட்டனின் உதவியைப் புகழ்ந்ததரையுமீடத்து, தான் பிழைத்த பலவிடங்களில் திருத்தங்கள் செய்தும் தமக்கும் விளக்கமுறாத பல நூதனமான அரிய விஷயங்களைக்கூட்டியும் உபகரித்த ந்யூட்டனின் பெருமையைக் கொண்டாடி வரைந்திருக்கிறார். ந்யூட்டன் அவ்வளவு சிறுவயதில் கணிதம், வான நூல், ஆப்டிக்ஸ் முதலிய பல துறைகளிலும் மிகவுஞ் சிறப்புற்றிருந்ததை நோக்கின் அவரை ஒரு பெரிய மேதாவிடென்று கொள்ளச் சிறிதும தடையில்லை.

ந்யூட்டன் இருபத்துமூன்று பிராயமடைபுமுன்னமே அவரது கீர்த்தி எங்கும் பரவலாயிற்று. 1665-ஆம் வருஷத்தில் கேம்பரிட்ஜ் நகரில் கொள்ளைநோய் உண்டாகவே ந்யூட்டன் கல்லூரியைவிட்டு நீங்கித் தன் கிராமத்திற்குச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அவர் ஊல்ஸ்தார்ப்பிற்குச் சென்றபின் தான் படித்தறிந்தவற்றைச் சிந்தனைசெய்து ஆராய்ந்து வந்தார். அக்காலத்தில்தான் அவருடைய மனத்தில் கிரகங்களின் சலன சக்தியைப்பற்றிய எண்ணம் முதன் முதல் தோன்றியது. இதற்கு முன்னரே ஹல்கேன்ஸ் என்னும் அறிஞர் ஒருவர் கிரகசலன சக்தியைப்பற்றிய நியதிகளைக் கண்டுபிடித்திருந்தனரெனினும் ந்யூட்டனுக்கு அவை இதுவரை மறைபொருளாகவே இருந்தன. தன் முயற்சியால் யுகித்தறிந்தே நூதன விஷயங்களை அறிவது இயற்கையாபிருந்தது. கிரகங்கள் சூரியனைச்சுற்றுவதற்குக் காரணமின்னதென்று ஆராய்வதில் ந்யூட்டனுக்கு முன்னிளங்கிய பல பொருளறியும் நூற்பரிசோதகா முயன்று வந்தனரெனினும் அவர்களுக்குப் பல உண்மைகள் விளங்காமலேயிருந்தன.

(இன்னும் வரும்)

அரசன் வையியைத் தம்வையியாகக் கொண்டு மெய்யம்மந்து யுத்தம் புரிவர். போர்வெறிகொண்டு தம்மையும் மறந்து எதிரிகளை ஓட்டக்கி மாய்க்கும் கொடுநதொழிலாளர்க்குப் போர்க்களமே மலர்ப்பாயலாகும். இந்திய நாடு முழுதும் பிரயாணம் செய்து தாம் ஆழ்ந்து கண்டுணர்ந்த விஷயங்களை உள்ளபடி எழுதி வெளியிட்ட மெகஸ்தூனிஸ் என்னும் அந்நிய நாட்டு யாத்திரிகர் அக்கீர்த்ததுப்போர் முறையைப்பற்றிப் பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“நாடு வறுமையால் நலியாதபடி காததற்கு இந்தியர் அநுகூலிக்கும் முறைகள் சிலாக்கீததக்கன்வாம். இஃதீர் நாடுகளில் போர்முனையின் மறவர் செருமுனையில் நின்று போர்சாடுவதோடமையானது கிராமங்கள் தோறுஞ் சென்று ஆங்காங்கு உழுதுண்டுவாழும் ஏழைக்குடிகளின் பயிர் நிலங்களைப் பாழாக்கி அவர்களைத் துன்புறுத்திக் கொடுமையிழைப்பா; அதனால் நாட்டுக்கும பஞ்சம் பெருகி உயிர்கள் பல்லாண்டுகள்வரை உணவின்றி வருநதிமடிதலு இயற்கையாயிருக்கிறது; ஆனால் இந்தியர்களுள் சமர்வினையுமானால் நாட்டுமக்கள் தமது தொழிலுககு யாதொரு விக்கினமுமின்றிச் சுகவாழ்வு வாழ்நது வருவர். பழுதிலதாகிய உழவுத்தொழிலின் ஏற்றததையும் தூய்மையையும் நனகறிநது அதைக காததுவநதமையின் பண்டைககாலத்து வினோந்த போரில் மறவா நாட்டுமக்களை வாட்டி வதைத்திலர். ஊர்க்கருகே அமாககளைத்தில் போர்வெறிகொண்டு இருதிறப்படை வீரரும் பகைவர் மீது வீழ்நது படைகளைவீசி ஆயிரககணக்காக மடித்துப்பிணங்களைக்குவித்துக் கொண்டிருப்பார்; ஆயினும் அயலூர்களில் நிலவுரிமைபூண்டு வாழும் உழவர் போர் நடுக்கமின்றிச் சமாதானத்தோடு தம் தெர்ழிலை நடாத்திவருவர். அங்ஙனமே மாற்றார் நாட்டில் சென்று நிலத்தை அனைலுக்கும் நீருக்கும் இசையாக்கலும், பயிர்களைபும் பூண்டு

களையும் மரங்களையும் வேற அழித்தலும் அககாலத்துப் போர்வீரரின் செய்கையன்று. உழுதற்றொழில் வல்லாரே ஏனையதொழில்கண்மேற் செவ்வார யாவரையும் தாங்குதலால் உலகத்தார்க்கு அச்சாணி போன்றிருப்பார். இவ்வண்மையை உணர்ந்தே போர் நிகழங்காலத்து அத்தகையார்க்கின்னல் உண்டாகாவாறு அககாலத்தவர் போர்செய்விதிகளை முறைப்படுத்தியிருந்தனர்.” “புராதன இந்தியா” --மெக்நூடில்.

கிரேக்கவாசிரியர் மேலெழுந்தவாறு கூறியிருந்தலானும், பண்டையநூலாசிரியர் தத்தமிழ்க்கிய நூற்களினிடையே குறித்ததுள்ள அகச்சான்றுகளானும் சங்ககாலத்துத் தமிழர் கல்வியும் நாகரிகமும் சிறப்புறவாய்ந்தவரென்பதும், உயிர்களிடத்து அந்நரும் அன்பும் மிகுதியுமுடையவரென்பதும், மறத்தொழிலும் நியாயமும் நடுகிலையுந் தவறாத நேர்மையுடையர் என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

ஆயினும் சிற் சில சமயங்களில் பகைநாடு சென்று ஊர்களைச் சுட்டெரித்தலும் வயல்களைக் கொள்ளையிடுதலும் பகைவருடைய பொருள்களைக் கவாவதும் அக்காலத்து விளங்கிய மறவர் செய்கை என்பதைச் சில புறப்பாட்டுக்கள் வலியுறுத்தும்.

‘ செய்வினைக தெதிராத தெவ்வர தேளத்துத்
கடறபடை குளிப்ப மணடி யடர் புகர்ச
சிறுகண் யானை செவ்விது னேவிப
பாசவற் படபபை யாரெயில பத்தந
தவ்வெயிற் கொண்ட செய்வுறு நன்கும
பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையி னன்கி
... ..

வாடுக விழைவநின் கண்ணி யொன்றா

நாடுசடு கமழ்புகை யெறித்தலானே’ (புறம்-6)

‘ எல்லையு மிரவு மெண்ணாய் பகைவ
 ஞர்சடு விளககத் தழுவிளிக் கமபலைக்
 கொள்ளை மேவலை ’

(புறம்-7)

‘ வினைமாட்சிய விரைபுரனியொடு
 மழையுருவின தோல்பரப்பி

முனைமுருங்கத தலைச்சென்றவர்

வினாவயல கவர்பூட்டி

மனைமரம விற்றகாகக

கடிதுறை நீர்க் களிற்றுபடஇ

யெல்லுபபட விடட சுடுதீவிளக்கம்

செல்சுடர் ஞாபிறறுச செக்கரிற் றேன்றப

புலங்கெட விறுகசூம வரம்பி றுனை ’ (புறம்-15)

‘ பிறாநாடு கொள்ளுங் காலை யவர்நாட்

டிறங்குககூகக் கழனிநின் வினையருங் கவர்க

நனநதலைப் பேரூ ரெரியு நகக ’ (புறம்-57)

முதலிய செய்யுட்களைக்காண்க. பகைவருடைய நாட்டையும
 அரண்களையும அழித்துக் கழுதை யேரால் உழுது
 வரகு, கொள் முதலியவற்றை விதைத்தல் வழக்கென்
 பதை வலியுறுத்தும் புறப்பாக்களும் உள.

‘ திணமபடு குருதிப பெரும்பாட் டிரத்

தணங்குடை மரபி னிருங்களந தோறும்

வெள்வாய்க் கழுதைப புல்லினம் பூட்டி

வெள்ளைவாகுங் கொள்ளும் விததும் ’ (புறம்-392)

‘ கடுந்தேர் குழித்த னெள்ள லாங்கண்

வெள்வாய்க் கழுதைப புல்லினம் பூட்டிப

பாழ்செய் தனையவர் நனநதலை நல்லெயில் ’

(புறம்-15)

பண்டைக்காலத்தில மகளிர்க்கும் நாட்டபிமானமும்
 வீரமுட்கீரமும் உண்டென்பது சங்கநூல்களை ஆராய்ச்சி

செய்வோருக்குத் தெள்ளிதின் விளங்குவதாம். வாட்
புண்மிசூர்த உடம்பையுடைய கணவனைக்கண்டு மனைவி
மகிழ்ந்தது கண்ணீர் வீழ்த்தலாகிய உவகைக்கலுழ்ச்சித்
துறையில் அஃமநக- புறப்பாட்டுக்கள் புலவுள். உதர்
ரணமாக,

‘நரம்பெழுந் துல்லிய நிரம்பாடுமன்றேண்
முளரி மருங்கின முதியோள் சிறுவன்
படையழிநது மாறினெனென்றுபலர் கூற
மண்டமாக் குடைந்தன னாயி னுண்டிடுவன்
முலையறுத் திடுடுவன் யானெனச சினை இக்
டுகாண்ட வாடுளாடு படுபிணம பெய்யூர்ச்
செங்களந துழவுவோன் சிதைநதுவே றுகிய
படுமதன் கிடக்கை காணுஉ
வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந தனளே.

(புறம் 278)

‘கடல்கிளர்ந தன்ன கட்டுர நாப்புண்
வேநதுவாய் மடுத்து வேறலைப் பெயரித்
கோடுகைத் தெழுதருந துரநதெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்நது வாய்ப்பட விலங்கி
யிடைப்படை யழுவத்துச் சிதைநதுவே றுகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
வாடுமுலை யூறிச கரநதன
வேடாப் பூட்டை விடலை தாய்ககே’

(புறம் 295)

என்னும் புறச்செய்யுட்களைக்காண்க. வீரத்தாயொருத்தி,
தன்மகன போரிற்சலித்துப் புறங்காட்டியோடி உயிர்
தப்பியது கேட்டுசசினநது மானமழிநது பகைக்கஞ்சி
படையைச் செருமுணையிலெறிநது ஓடிய புல்லனைப்
புதல்வனாகப் பெற்றமைக்கு மிகவும் இரங்கி அத்தகை
யர்னின் வளர்ப்புக்குக் காரணமாயிருநத நகல்களை வடி

ளால் அறுத்தெறிதலே முறையென்று வெமமொழி பகர்ந்து செருமுனையடைந்து பிணக்குவியலை வாண்முனையால்கிளறிப்பார்க்கைப்பில தன்மரன் தலைவேறுஉடல்வேறுகக்கூய்த்துடன் வீழ்ந்திறந்திருந்தலைக கண்டு அவ்வீரபுதலனைப் பயந்தநாறிலடைந்த மகிழ்ச்சியினும் பன்மடங்குகிதமான மகிழ்ச்சியை அடைந்தனள்.

(புறம் 278)

வீரமகனொருவன் தன்னை நோக்கிக் கடல்போல் மோகிப்புரண்டு வந்த தானையை அதமாக்கிப் பகைவர்குழாத்திடைச்சென்று தன் உயிரைத்துரும்பென மதித்துப் பொருது மடிந்ததைக் கேள்வியுற்ற தாய்க்கு மகிழ்ச்சி மிகுதியால் வறண்ட தனங்கள் பால் சுரக்கும் பெற்றியவாபின்.

(புறம் 295)

‘கெடுக சிந்தை கடி திவடுணிவே
முதின் மகளி ராத றகுமே
மேனா னுற்ற செருவிற்கிவ டன்னை
யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனை
னொருந லுற்றசெரு விறகிவள் கொழுநன்
பெருநிறை விலங்கி யாண்டுபபட் டவனை
இஃன்தும, செருப்பறை கேட்டு விருப்பறறு மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்தது வெளிது விரித்து மீஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி
பொருமக னல்ல தில்லோள்
செருமுக நோக்கிச செல்கென விடுமே’

(புறம் 279)

என்னுஞ் செய்யுளில் வீரமகனொருத்தி முதலநாள் நடந்த சமரில் தந்தையை இழந்தும் மறுநாள் தன் தந்தை மரித்ததால் வந்துத்தத்தைச் சிறிதும நோக்காது காதற் கொழுநனைக் களத்துக்கனுப்ப உடன்பட்டனள். அன்று நடந்த யுத்தத்தில் கண்ணும் உயிர்துறந்தனள்.

பின்னும் போர்ப்பேரிகை முழக்கங்கேட்டு அவள் முதலில் சிறிது மயங்கினாளேனும் இழந்த துணியை மீண்டுமெ பெற்றுத் தன் ஒரே புதல்வனை விளித்து அவனது கையில் வேலினைக் கொடுத்ததுத தைலமிட்டுத் தலைமயிரைக் கோதிமுடித்து வெள்ளாடை புனைவித்துப் போர்க்களஞ் சென்று மடியுமபடி ஊக்க மெழுப்பி அவ்வினைஞனைச் செருமுக நோக்கிச் செலுத்தியவரலாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது.

‘ரன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றநதைக்குக் கடனே
வேல்வடி ததுக கொடுத்தல கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல வேந்தற்குக் கடனே
யொளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிநெறிநது பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே’
(புறம் 312)

என்னும் புறச்செய்யுளில் தாய், தந்தை, கொல்லன், வேந்தன், காளை என்னும் ஐவரது கடனையும் மிகவும் அழகாக வெளியிட்டிருத்தலைக் காணுமிடத்து தமிழ் மற்றவர் மான் பும, அவரிளமையிற் பெற்றுவந்த பாயிற்சிரின் மேன்மையும், அவரையீன்ற மகளிர வீரமும், அவர்நாட்டிற் சிறப்பற்று விளங்கிய வேந்தன் ஆற்றலும் இனிது விளங்கும். மறககுடியிற் பிறந்த மக்கள் தம்து அரசருக் காகத் தாம் இழைத்த தர்ம யுத்தங்களையே இலக்கியமாகவும் வாழ்க்கைப் பெரும்பயனாகவும் எண்ணியிருந்தனர்.

எதிரில்லாதபடி சினமும் ஆண்மையும் மேன்மேலேறா நின்ற குடியொழுக்கத்தினை உயர்த்திச் சொல்லுதலாகிய ஏறாண் முல்லைத் துறைக்குதாரணமாகிய

‘கன்னின்று நெந்தை கணவன் களப்பட்டான்

முன்னின்று மொய்யவிரதா ரென்னைபர்-பின்னின்று
கைபோய்க கணையுதைப்பக காவலன் மேலோடி
யெய்போற கிடந்தானென் னேறு'

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலைச் செய்யுளில் பண்டைய தமிழ் மறவர் புகழ் விளங்குதல் காண்க. தன்னை நெருங்கி'வினவியவற்கு விடையாகத் தாயொருத்தி 'நின் மகன் எவவிடத்தானான் என்று வினவுகின்றனை. அவன் உள்ளவிடம் யாதென்றறியேன். புலிகிடந்தபோன கன் முழை போன்ற அவனைப்பெற்ற வயிரோ இதோ உள்ளது. அவன் செருக்களத்தின்கண்ணே தேதான் றுவன். அவனைக் காணவேண்டின் ஆங்குச் செலக்' என்று கூறிய தாகப் பொருள்கொண்ட புறப்பாட்டிலிருந்து தமிழ் மற மகளிரின் தேசாபிமானத்தையும் மனத்துணியைவயும் நன் கறியலாம்.

‘சிறறி நைறூண் பறறி நின்மகன்
யாண்டுள னெவென வினவுதி யென்மகன்
யாண்டுள னாயினு மறியே னோரும
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
வீன்ற வயிரோ விதுவோ
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே

(புறம்-86)

நமது நாடடை நோக்கிப் படையெடுத்துவந்த சேனையைக் கண்டு பொறாளாய் மறமகளொருத்தி பாலமணமறாத கன் சிறுபிள்ளையின் கையில் வேறொன்றைக் கொடுத்து களத்திலிறந்துபட்ட முன்னோரின் நடுகலை அவற்குக் காட்டி அவனைப் பூசலுக்குச் செல்லுமபடி பணித்ததாகக் கூறும்

‘வந்த படைநோனாள் வாயின்முலை பறித்து
வெந்திற லெஃக மிறைககொளீஇ—முநதை
முதல்வர்கற முன்காட்டி மூதின் மடவாள்
புதல்வனைச் செலகென்றாள் போர்க்கு’

பு—வெ. மாலை. வாகை: 21

என்னும் புறப்பொருள்வெண்பா அககாலத்திய வீரத்தாய்மாரின மாண்பைச் சிறப்பித்ததாக கூறுவதாகும். இங்ஙனம் தமது குலத்துக்கும் நாட்டுக்கும் பெருமபுகழை நாட்டி விளங்கிப் பெருமையடைந்திருந்த மாது சிரோமணிகளை வியந்துபாடிய செய்யுட்கள் சங்கநூல்களில் ஆங்காங்கு வீரவியிருத்தலைககாணலாம். அககாலத்துப் பெண்டிரின் மனவலிமை இத்துணைச்சிறப்புற்றிருக்குமாயின் ஆடவரின் நிலையும் இயலும் கூறுந்தரத்தனவல்ல. அக்காலத்து பெற்றதயாரே தமமககளைப்போர்முனைக்கு அனுப்பதல் இயல்பாயிருக்கச் சமீபத்தில் நடந்த ஐரோப்பிய மகா யுத்தத்தில் ஆட்கள் சேகரித்ததுப் போருக்கனுப்ப அரசாங்கத்தார் அனுசரித்த முறைகளும் எடுத்துக்கொண்ட பெருமுயற்சியும் காண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலனவாம். அரசரின் நிர்ப்பந்தமின்றிப் போருக்கெழுந்த பகைவருடன் மலைந்து புகழை நிலைநிறுத்திய தமிழ் மறவரின அருஞ்செயல்கள் என்றும் மறைவன்வல்ல. அவர் உயிர் மாய்ந்தும் பெயர் நிலைநின்றமைக்கு அவருடைய பெரும் நோக்கங்களும் குணங்களுமே காரணமாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கவிசிரேஷ்டர் எனப்புகழ்பெற்றுப் பின்புள்ளதாகு மா தீரிசசீட்டமாயிருந்து புதிய கவிசமபிரதாயத்தை நிறுவிய வொர்ட்ஸ்வொர்த் என்னும் ஆங்கிலகவி தாமியற்றிய ‘நன்மறவனியல்’ என்னும் செய்யுளிற் கூறிய உத்தம லக்ஷணங்களையாவும் தமிழ்

Character of the Happy Warrior

யாரை முருகனுக்குக் கொடுத்தனர். அவ்வாறே அசுரரை அழித்த பிறகு, முருகன் தன் கையிலுள்ள வேலை நோக்கி, “நமக்கு எல்லாந் தந்தது இவ்வேல” என்றனன். அருகிருந்த அயன், “இவ்வேலிற்கு இந்நிலை என்னால் வந்த தன்றோ?” என்று கூற, முருகன், நம் கை வேலுக்கு நீ கொடுப்ப தொரு சக்தி உண்டோ?” என்று கோபித்து, “இங்ஙனங் கூறிய நீ மண்ணிடைச் செல்வாய்” எனச் சபித்தனன். இச்சாபத்தால் அயனுக்குப் படைத்தல் தொழில் நீங்கியது; அதனால் ஏனை யிருவர்க்கும் காத்தல் தொழிலும், அழித்தல் தொழிலும் இல்லாது போயின. பிள்ளையார் சபித்தலாலே நான்முகன் மண்ணிடைத் தோன்றி மயங்கினன். மறுபடியும் அவனைப் பழைய நிலையிலே நிறுத்தவும், அயன் அரி அரன் என்ற மூவரும் தம்முடைய சீரிய படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னுந் தொழில் களைப் பண்டு போலப் பெற்று நிகழ்த்தித் தலைவராகவும், தேவர்கள் நினைத்தனர். உடனே, இந்திரன், யமன், வருணன், சோமனென்னும் நாற்பெருந் தெய்வங்களை யுடைய நநகர்கள் நிலைபெற்ற உலகத்தைக் காக்கும் ஒரு தொழிலையே தனக்குக் கொள்ளையாக வுடைய திருமால் புறப்பட்டனன். அப்போது நஞ்சோடு கிடந்த துளைபினை யுடைய வெள்ளிய எயிற்றிணையும், நெருப்பென எழும் நெட்டுயிர்ப்பிணையும், கண்டார் அஞ்சும் கடிய வலி யிணையுமுடைய பாம்புகள் படுமபடி யுடைக்கும் புல் வரிச் சிறகிணையுடைய கருடன் அவனது நீள் கொடியில் விளங்கினான். பலரும் புகழ்கின்ற திண்ணிய தோளிணையும், இமையாத முக்குண்ணையு முடைய முப்புரத்தை எரித்த உருத்திரனும், உமை பொரு பாகத்தே விளங்க வெள்ளோற் றைக கொடியாக எடுத்துக் கிளம்பினான். ஆயிரங் கண்ணிணையும், பல வேள்விகள் வேட்டு முடித்ததனாற்பெற்ற வெ

ற்றியிணையு முடைய இரதிரனும் ஏரதிய நான்கு கொம்பு
கணையும், அழகிய நடையிணையும், நிலத்தே கிடந்தசையும்
பெரிய வளைந்த கையிணையு முடைய ஐராவதத்தின் புறக்
கழுத்திலே ஏறிச் சென்றான். ஒரு பொருள் பலவாக மாறு
படுவது போலப் பகுத்துக் காண்டறகண் வேறுபட்டுத் தம
முள் மாறுபா டில்லாத ஆதித்தர் பன்னிருவரும், உருத
திரர் பதினொருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர்
இருவருமாகிய நால் வேறு இயலிணையுடைய முப்பத்து
மூவரும், பதினெண் கணங்களும் கூடவே புறப்பட்டனர்.
யாவரும் அன்று கூடிய தோற்றம் உடுக்கள் பொலிவு
பெற்றுத் தோன்றின லொத்திருந்தது. அவரது செலவு
மீன்கள் உலாவுகின்ற விடத்தைச் சோந்து காற்று எழுந்
தாற்போன்றிருந்தது. அவரதுவலி காற்றிடத்தே எழுந்த
நெருப்பைப் போன்றிருந்தது. அவரது குரல் நெருப்புப்
பிறக்கும்படி உருமேறு இடித்தாற போன்றிருந்தது.
இவர்கள் யாவரும் ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று-முருகனை
வணங்கித் தமது குறையை முடித்துக் கொள்வதற்கு வந்
தனர். அப்போது ஈரமுடைய நெஞ்சாலே எப்போதும்
மெல்லிய வார்த்தை சொல்லும் கந்தருவரும் உடன் வந்
தனர். அவர்கள் புகையை முகநதா லொத்த மாசற்ற
தூய வுடையிணையும், முகைவாய் நெகிழ்ந்த மாலைபிணையும்
தரித்திருந்தனர். மக்களுக குரிய நோய் இல்லையாக நிரு
மித்த உடம்பிணையும், மாளின் தளிர் போன்ற மேனியிணை
யும், கட்கினிய ஒளியிணையுடைய பதினெண் கோவை
யாகிய மேகலையை யணிந்த அரையிணையு முடைய மாசில்
லாத கந்தருவ மகளிரும் அககூட்டத்தில் மறு வின்றி
விளங்கினர். இங்ஙனம் சேர்ந்த கந்தருவரும் கந்தருவ மக
ளிரும் எஃகுச செவியாலே சுருதியை யளந்து, நாமபைக்
கட்டின் சுற்றுதலுறும் வார்த்தையிணையுடைய நல்ல யாழி

ன் இசையிலே பயின்றவ ராதலின், அவர்கள் இனிய கானத்தை வாசித்தனர். யாவாககு முன்னே முனிவர்கள் திருவுள்ளம் பொருநதி நடந்தனர். இவர்கள் மூ வுரி உடையினர்; அழகிலும் வடிவிலும் நிறத்திலும் வலம் புரிச சங்கினை யொக்கும் வெள்ளிய நரை முடியினை யுடையவர்; எக்காலமும் நீராடுதலின் அழுககற விளங்கும் வடிவினை யுடையவர்; மான் தோல போர்த்தவர்; விரதம் பூண்டு பட்டினி கிடந்ததால தசை கெட்டு, மார்பின் எலும்புகள் மேலே தோன்றும் உடம்பினை யுடையவர்; பொருள் துகர்தற்கு என்ற பகற் பொழுதுகள் பலவும் உபவாச மிருந்து கழித்தவர்; பகைமையும் செற்றமும் நீங்கிய மனத்தையுடையவர்; பலவற்றையும் கற்றோர் சிறிதும் அறியாத இயல்பான அறிவினை யுடையவர்; கற்றோர்க்கு எல்லை யெனக் கலவியைக் கரைகண்டவர். சர்மமும் கடுஞ்சினமும் போக்கின அறிவினை யுடையவர்; த்வத்தால் மெய் வருத்த மிருந்தாலும் மனத்தால் வருத்தம் சிறிது மறியாத இயல்பினை யுடையவர்; ஒருவரிடமும் வெறுப்பில்லாதவர்; இவ்வாறு இவர்கள் யாவரும் இறைவனைக்காணவேண்டி அவவானின்குடி என்னும் திருபாதிகு வந்து, பண்டு போலப் பிரமனது தொழில் நடைபெறுமாறு முருகனை வேண்டி வரம பெற்றனர்.

IV. திருவேரகம்.

அதுவன்றி, முருகன் ஏரகம் என்ற ஆரிலே இருந்தலு முரியன. அவனை இரு பிறப்பாளராகிய அநதணர் இங்கே துதியா நிற்பர். இவ்வந்தணர்கள் தாயும் தந்தையுமாகிய இருவர் குலத்தையும் உலகத்தார் நன்றென்று மதித்த பல்வேறு தொல் குடியிற பிறந்தவர். ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், நடல், ஏற்

றல் என்னும் ஆறுகிய நன்மை பொருநதிய தமிழ் இலகக
 ணத்தில் வழுவர்தவர். 48 ஆண்டு தமது நல்விளமையை
 வேதங் கூறிய நெறியிலே போககித தமது பிரமசரியங்
 காத்தவர்; மூன்றுநூல் கொண்டு முப்புரியாக்குதலின்,
 ஒன்பதாகிய நூலைத்தன்னிடங் கொண்டு ஒரு புரி மூன்
 றுகிய நுண்ணிய பூணூலைத் தரித்தவர்; அறத்தையே
 எப்போதுங் கூறும் கோட்பாட்டை யுடையவர்; ஆகவன்
 யம், தக்கிணக்கினி, காருகபத்தியம் என்னும் முத்தீயா
 லுண்டாகிய செலவத்தினை யுடையவர். இவர்கள் இங்கு
 இறைவனைத் தொழுங்கால், நீராடும்போது நனைந்த அவ
 ரது கலிங்கம் உடம்பிலே கிடந்து உலரும். இவர் மண
 மிக்க நறிய மலர்களைக் கையி் நெடுத்துக்கொண்டு, தலைபில
 கூப்பிய கையினராய் நின்று, ஆறெழுத்தடங்கிய 'நபோ
 குமாராய' என்னும் மந்திரத்தை வாய்க்குள்ளே உச்சரிப
 பர்; வழிபடும காலமறிந்து தோத்திரங்களைக் கூறுவர்.
 இதைக்கண்டு இறைவன் பெரிதும் மகிழ்வான்.

V. குன்று தொறூடல்

அதுவன்றி, குன்று தொறுஞ் சென்று ஆடலும்
 முருகனுக்கு நின்ற குணமாகும். இக்குன்றுகளி லுள்ள
 கொடுந் தொழிற் குறவர் நெடிய மூங்கிலிலே முற்றின
 தேனாற் செய்த கள் தெளிவை மலையிடத்துச சிறிய ஆரி
 லிருக்கும் தம் சுற்றத்துடன் உண்டு மகிழ்வா; அந்நிலைத்
 திற்குரிய தொண்டகப் பறையின் தாளத்திற் கேற்பக் குர
 வையாடுவர். அதனைக் கண்ட மென்தோளினை யுடைய
 மான்பினை போலும் குறவா மகளிரும் குரவை யாடி
 அசைவர்; அதனைப் பொறுதே செய்யனாகிய வேலன்
 (முருகன்) தக்கோலத்தைக் கவந்து, நறுஞ் சாதிக்காயை
 நடுவே யிட்டுக், காட்டு மல்லிகையையும் வெண்டாளியை

பும பைங் கொடியாலே கட்டி நகண்ணியைச் சூடுவான்; நறுஞ் சந்தனத்தை மார்பில நிறம விளங்கப் பூசுவான்; சிவந்த ஆடையை அரையில் உடுப்பான்; அவன் காதில அசோகின் குளிர்ந்த தளிர் அசையும்; கச்சையைத் கட்டிக் கழலை யணிந்து வெட்சி மாலையையும் சூடுவான்; குழலையும் கொம்பையும் ஊதிச் சிறிய பலலியங்களை எழுப்புவான்; கிடாபைப் பின்னிடடு, மயிலையேறிக், குற்றமற்ற கோழிச் கொடியை உயர்த்துவான்; தான் வேண்டிய வடிவு கொள்வதால், பின்னையாபிராது நெடுக வளாவான்.; தோளிலே தொடிபை யணிந்து கொள்வான். அவன் தரித்த மெல்லிய துகில இடையிலே இறுகக் கட்டிய உதரபந்ததின் மேலே செருகப் படாமல் நிஸ்தைப் பொருந்தி யிருக்கும். நரமபு ஆரவாரித்தா லொத்த இனிய குரலினை யுடைய சேவித்ததுப. பாடு மகளிர் அவனுடனி ருப்பார். இவனைச் சேவிகளும் மகளிரும கூட விருப்பா. இவர்கள் ஆழ்ந்த சனைகளிற் பூத்த பூக்களை விரலாலே வலிய அலாத்திக் கட்டிய மண நாலும் மாலைபிணையும், இதழ் பறித்துக் கட்டிய மாலைபிணையும் தமது கூந்தலில் சோத்தி யிருப்பார்; இலையை யுடைய நறிய பூங்கொத்துக் களையும், கஞ்சங் குல்லையிணையும் தலையிலே அணிந்திருப்பார்; செங்கால் மராமரத்தின் வெள்ளிய கொத்துக்களை நடுவே வைத்துச் சுரும்பு தேனை யுண்ணும்படி தொடுத்த பெரிய அழகினை யுடைய குளிர்ந்த தழையை யுடைய வடங்கள் திருந்திய தமது அரையிடத்து உடுத்திருப்பார். இம்மட நடை மகளிர் மயிலின் சாயலைக் கொண்டவர்கள் இத்தகைய மகளிரது கைகளைத் தனது முழுவை யொத்த தடக்கையினாலே தழுவி யெடுத்ததுக கொண்டு, முதற்கை கொடுத்தது, முருகன் குன்று தொகு சென்று விளையுடுவான்.

VI. பழமுதீர் சோலை

அதுவன்றி, சிறிய திணை யரிசியைப் பூசுகளோடே கலந்து பிரப்பரிசியாக வைத்து, ஆட்டையறுத்து, கோழிக் கொடியை நிறுத்தி, ஊர் தொறு மெடுத்த விழாவின் கண்ணும் முருகன் இருப்பான்; தன் மேலன்புடையார் ஏத துதலாலே தன் மனம் பொருநதுதல் வருகின்ற விடத்திலும் இருப்பான்; ஆதினடு குற்றியையுடைய விடத்தினும் உறைவான். இன்னும் வேலனிழைத்த வெறியாடு களத்தினும், காட்டினும், பொழிலினும், அழகு பெறும் ஆறறிடைக் குறையினும், ஆறுகளினும், குளங்களினும், முற கூறப்படாத வேறு பல ஊர்களினும், முசசந்தி நாறசந்தி ஐஞ்சந்திகளினும், புதுப பூக்களை யுடைய கடம்பினும், ஊர்க்கு நடுவி லுள்ள மரத தடியினும், அமபலத்தினும் அவன் ஆண்டாண்டு உறைதலு முரியன்.

இனி அசசம பொருந்திய அகன்ற நகரின் கண்ணே அவன் உறைதலு முரியன். அங்கே குறமகளிர மிடசி மைபபட்ட தலைமையினையுடைய கோழிக் கொடியை அமைப்பர்; நெய்யோடே வெண் சிறு கடுகை அபபுவர்; தாம வழிபடுதற் குரிய மந்திரததைத் தோன்றும்ல உச சரித்து வழிபடுவர்; அழகிய மலர்களைத் தூவுவர்; வேறாகிய வடிவினை யுடைய இரண்டு துகிலை உள்ளொன்றும் புற மொன்றுமாக உடுப்பர்; சிவந்த தூலைக கையிலே கர்ப்பா கக கட்டிக்கொள்வர்; வெண் பொரியைத் தூவுவர்; மிக்க வலி பெற்ற கொழுங் கிடாயின் உதிர மலைந்த வெள்ளரி சியைச் சிறு பவியாக இடுவர்; பல பிரப்பும வைப்பர்; சிறிய பசு மஞ்சளோடு நறிய சந்தன முதலியவற்றையுந் தெளிப்பா; பெரிய குளிர்ந்த செவ்வரி மாலையையும், வேறு நறிய குளிர்ந்த மாலைகளையும், தலையொக்க அறுத்து, ஒப்பில்லாதபடி அசையத் தூக்குவர்; செறிந்த மலைப் பக்கத்திலுள்ள நல்ல வூகளுள்ளாம

“பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென”

வாழ்த்துவர். நறிய தூபங்கொடுப்பார்; தமது நிலத்திற் குரிய குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடுவர்; முழங்கும் ஓசையினை யுடைய அருவிகளும் இனிய பல்வியங்களும் அப்போது ஒலியா நிற்கும். சிவந்த நிறத்தினை யுடைய பல பூக்களையுந் தூவுவார்; உதிர மனைந்த சிவந்த திணையினை அசசம் வரும்படி பரப்புவர். முருகன் உவக்கும் வாச்சியங்களை வாசிப்பார். இவ்விதம் தெய்வ மின்றென்பார் அஞ்சுமபடியாக அக்குறமகளிர் பிள்ளையார் வரும்படி ஆற்றுப்படுத்திச் சாந்தி செய்வார். பிறகு வெறியாடுகளும் ஆரவாரிப்ப அதற்கு ஏற்பவைவற்றைப் பாடுவர். கொம்புகள் பல்வற்றையும் சேர ஆதுவர்; மணிகளைச் சேர அடிப்பார். கெடாத வலி தங்கும் பிணிமுக மென்னும் பிள்ளையார் யானையை வாழ்த்துவர். இங்ஙனம் வேண்டினர் வேண்டியாங்குபெற்று நின்று வழிபடும்படியாக முருகன் உறைதலு முரியன்; இஃது யான் அறிந்தபடியே கூறினேன்.

இனியான் முற் கூறிய விடங்களில் அவன் உறைந்தாலுஞ் சரி, பிற விடங்களில் உறைந்தாலுஞ் சரி, முற்பட நீ அவனைக்கண்டபோது, அவனது தெய்வத தன்மையைக் கண்டஞ்சாமல் அழகு பெற முகம் விரும்பிப் “பெருமையையுடைய மலையரையன் மகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே! இழையணி சிறப்பினையுடைய காடுகாள் குழவி! அந்தணர் செல்வமே! சான்றோர் புகழ்நது கூறுஞ் சொற்களின் ஈட்டமே! வீரர்தம ஏறே! பலர்புகழ் நன் மொழிப் புலவர்தம் ஏறே! இடுக்கண்பட்டு வந்தோர்க்கு அருள் பண்ணும சேயே! மண்டமா கடநது வென்று அடுகின்ற நினது மார்பிடத்தே பொற் பூக்களை அணிந்தோனே! பரிசிலர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்துப்

பாதுகாக்கும் பெரு வள்ளலே! தேவரும் முனிவரும் ஏத்
 தும் பெரிய திருநாமத்தை யுடைய தலைவ! போரிலே
 வென்று சூரபன்மாவின் சூலத்தை வேரறுத்து மதவலி
 யென்னும் பெயர் பெற்றோனே! நின்னோடு ஒப்பாரி உடாத
 மெய்ஞ்ஞானத்தை உடையோய்!” என்று முன்னர் இறை
 வனை எதிர முகமாகி ஏத்துவாய்.—அந்நவம ஏத்திய
 பிறகு, கையைத் தலைமேலே வைத்து வாழ்த்தி இறை
 வனது திருவடி நின் தலையிலே யுறுமபடி தண்டனிட்டு,
 “அருந்ததியொழிந்த அறுவராலே பெறப்பட்டு ஆறு வடி
 வினைப் பொருந்தி, நெடிய இமயத்தின் உச்சியின் சர
 வணப் பொய்கையில் பதுமப் பாயலிலே வளராத செல்வ!
 கல்லாலின் கீழிருந்த கடவுளின் புகல்வ! வெற்றி வெல்
 போர்க் கொற்றவை சிறுவ! வளைந்த விலலைத் தரித்த வா
 னோர் சேனாபதி! மாலைமாற்ப! நூலறி புலவ! போர்த
 தொழிலில் நிகரற்றோனே! போர வெற்றியினை யுடைய
 இனையோய்! தெய்வயானையாருக்கும் வள்ளி நாச்சியாருக்
 கும கணவ! வேல் வெற்றியாற் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்
 தினை யுடையோய்! கிரொளஞ்ச கிரியைப் பிளந்த, குன்றாத
 வெற்றியை யுடையாய்! விண் தீண்டும நெடு வரைகளை
 யுடைய குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரியோனே! பெற லரும்
 வீட்டினை யுடைய முருக! அவ்வீட்டைப் பெற வேண்டி
 நசகி வந்தோருக்கு அதனை அளிக்க வல்ல பேரிசையாள!
 பொருந!” என்று அண்மையாக விளிப்பாய். இறைவன்
 தன்மை யெல்லாம் முற்ற அளந் தறிதல மன்னுயிர்க்கு
 அரியது. ஆதலின், யானறிந்து நினக்குக் கூறிய அள
 வாலே நீயும் பலவாறு கூறிப் புகழ்ந்து, “நினது திருவடி
 யைப் பெற வேண்டு மென்று நினைத்து வந்தேன்,” என்று
 சொல்லி, நீ கருதிய வீடு பேற்றினை விண்ணப்பஞ் செய்
 வாய். அதைக் கேட்பதற்கு முன்னே, வேறு வேறுகீய பல

வடிவினை யுடைய முருகனைச் சேவித்து நிற்கும் பலரும் ஒன்று கூடி, விழா வெடுத்த களத்திலே பொலிவு பெறாதோன்றி, “பெரும்! அறிவு முதிர்ந்த வாய்மையினை யுடைய இப்புலவன் தான் அளிக்கத் தக்கான். நினது வண்புகழினைக் கூற விரும்பிக், கேட்டோர்க்கு இனியவும், உறுதி பயப்பனவுமான பலவற்றைச் சொல்லி நின்னை வாழ்த்தி வந்தன்ன்” என்று கூறுவர். உடனே பழமுதிரை சோலை மலை கிழவோனாகிய குரிசில் தெய்வத் தன்மையமைந்த வலி விளங்கும் தனது வான் தோயும் வடிவுடன் அவ்வவைக்களத்தை அணுகுவான். அவனது மலை நாட்டில் அருவிகள் பல இழுமெனு மோசையுடன் மலையுச்சியி னின்றும் இழிதலைச் செய்யும். அப்போது அவை துகிற கொடிகளைப் பேரன்று அசைநது சென்று அகிலைச் சுமந்து வரும்; பெரிய சரதன மரத்தை உருட்டிச் செல்லும்; சிறிய மூங்கிலினது பூங்கொம்புகள் தனித்து வீழுமபடி வேரைப் பிளநதுகொண்டு போகும்; தேவருலகைத் தீண்டும் ரெடிய மலையிடத்தே ஞாயிற்றின் மண்டிலத்தைப்போல வைத்த தேனீக்களின் தண்கமழ் இரலைச் சிதையப் பண்ணும்; அங்ஙனம் செல்லுங்கால் நல்ல பலாக்களின் முற்றிய சுளைகளும், மலையுச்சியில் வளரும் சுர புன்னையின் நறு மலர்களும் அவற்றில் உதிரும். கருங்கூரங்குகளும், கரு முக முசுக் கலைகளும் நீர் பாயும் ஓசையைக் கேட்டு நடுங்கும். புகர் நிறைந்த மததகத்தை யுடைய பெரிய பிடிகள் குளிரும்படி அவை நீரை வீசும். பெரிய களிற்றினது வெள்ளிய முத்துடைக் கொம்புகளை அவை உள்ளடக்கிக் கொள்ளும்; பொன்னும் மணியும் நிறம் விளங்கும்படி மேலேகொண்டு குதித்துச் செல்லும். பொடியான பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு போகும். வாழையினது அடிமரம் துணியவும், தெங்கினது இள நீர்க்குலை உதிரவும் மோதிச் செல்லும். மிளகு கொட்டி

யின் பெரிய கொத்துக்களைச் சாய்க்கும். அருவியின் ஒலியைக் கேட்ட பீலியை யுடைய மட மஞ்சைகளும் கோழியின் பெடைகளும் வெருவி இரிநதோடாநிற்கும். வைரங் கொள்ளாத கரிய பனையின் புல்லிய செறும்பை (சிராமபு) யொத்த கரிய மயிரினை யுடைய உடம் பிணையும், வளைந்த அடியினை யுமுடைய கரடியும், ஆண் பன்றியும் கல் விண்ட முழஞ்சிலே சேரும். கரிய கொம்பினை யுடைய நல் லேறுகள் முழங்கும்.

முருகன் அவைக்களத்தை அணுகியவுடன், தனது தெய்வத் தன்மையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு, மணங்கமழும் தன் பண்டை இள வடிவினைக் காட்டி, “நீ வீடு பெறவந்த வரவை யான் முன்னே அறிவேன். அது நினக்கு எய்துதல் அரிதென்று அஞ்சுதலைப் பரிகரிப்பாய்,” என்று அன்புடைத்தாகிய நன் மொழிகளைப் பலகாலும் அருளிச் செய்வான். இருள் நிறக் கடல் சூழ்ந்த உலகத் தே நீ யொருவனுமே பிறர்க்கு வீடளித்தற்கு உரியை எனத் தோன்றும்படி, விழுமிய பெறலரும் வீடு பேற்றிணையும் உனக்குத் தருவன்.

2. பொருநராற்றுப்படை.

முன்னுரை

[பொருநர் என்பார் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம்பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் எனப் பலராவர். அவருள் இங்குக் குறிக்கப்பட்டவர் போர்க்களம் பாடுபவர். ஆற்றப்படை யென்பது.

ஒருவன் ஒருகொடையாளியின் பால் தான் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் அங்கே சென்று, தான் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்திக் கூறுவது. ஆறு=வழி; படை=படுத்தல். ஆதலின் பொருநராற்றுப்படை யென்பது பரிசில் பெறக்கருதிய ஒரு பொருநனைப்பரிசில் பெற்றானொருவன் ஆற்றுப்படுத்திய தெனப் பொருள் படும். இப்பாட்டைப் பாடியவர் முடித்தாமக்கண்ணியார் என்ற புலவர்.]

இப்பாட்டின் கருத்து

இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வனாகிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானிடம் பரிசில் பெற்ற ஒரு பொருநன், தான் திரும்பி வரும்போது, எதிர்ப்பட்டவேறொரு பொருநனை நோக்கி, அவன் எலின்பாற் சென்று தான் பெற்றதுபோலப் பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுவரும்படி சொல்லுகிறான். இதில் கரிகாற் பெருவளத்தானது கொடையும், அவன் வீரமும், அவனாண்ட சோண்டின் வளமும், காவிரி நதியின் பயனும் நன்றாக விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

உரை நடை.

இடையறாத செல்வவருவாயினை யுடைய அகன்ற பேருகளில் விழாக்கழிந்தபின்னாலில், ஆண்டுப்பெறுகின்ற சோற்றை விருமபாமல் விழாக்கொண்டாடும் வேற்றுப புலத்தைக் கருதிச் செல்லும் பொருந! பெடைமயில் அருகே நின்ற மயில்போலும் சாயலையுடைய உனது லாடினி கல்விப்பெருமை நிரம்பியுள்ளாள். அவளது கூந்தல் ஆறின் அறல் போன்றுள்ளது; அவளது அழகிய நெற்றி பிறை போன்றுள்ளது; புருவம் கொலைத்தொழில் வாய்ந்த விற்போன்றுள்ளது; கடைககண் பார்வையினை யுடைய கண் குளிர்ச்சி பொருநதியுள்ளது; வாய் இலவின் இதழ்போன்று, சிவநது இன் சொல் மொழிகின்றது. குற்றமற்ற வெண் பற்கள் பல முதலுக்கள் சேர்ந்தாற் போன்றுள்ளன; மகரக்குழை ஊசலாடும் காது மயிரை வெட்டும கத்தரிகையின் குழைச்சை யொத்துள்ளது; நலங்கிளர்ந்த கழுத்து நாணததால் பிறரை நோக்காமல்

கவிழ்ந்துள்ளது; பருத்த தோள் அசையும் மூங்கில் போன்றுள்ளது; முன்கை மெல்லிய மயிரினையுடையது; மெல்லிய விரல்கள் நெடிய மலையுச்சியில் வளரும் காந்தள் போலுள்ளன; உகிர் கிளிவாய்போன்று ஒளிவிடுகின்றது; மார்பு பிறரை வருத்தும் சுணங்கையணிந்துள்ளது; கொப்பூழ் நீரிடத்துப் பெயரும் சுழிபோன்ற உததம இலக்கணம் நிறைந்துள்ளது; இடை உண்டென்று பிறர் உரைக்கூடாத மென்மையை யுடையது; அரையில் பல வண்டினங்களின் இருபபையொத்த பல மணி கோத்த வடங்களை யுடைய மேகலையுள்ளது; துடைகள் பெரிய பிடியினது கைபோல ஒழுக்வந்து, மெல்லிதாகத் தம்மில் நெருங்கி, ஒன்றித்திரண்டுள்ளன; கணைக்காலின் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்த மயிர் ஒழுங்கு பட்டு, ஏனை இலக்கணங்களும் திரந்தியுள்ளன; கணைக்காலுக்கேற்ற அவளது சிறிய அடிகள் ஒடியினைத்த நாயினது நாவைப்போன்றுள்ளன. இத்தகைய கேசாதி பாதாந்த மாண்பினையுடைய உனது பாடினி சாதிவிங்கத்தை உருக்கின தன்மையை யொக்கும் செந்நிலத்தே நடந்ததால், அவளது அடிகள் ஞாயிற்றின் வெமமையாலும், சக்கான்கல் அழுத்தியதாலும் நொநது வருத்தமடைந்துள்ளன. அவற்றில மரம பழுத்தாற்போன்ற துளும்பு நீரையுடைய கொப்புளங்கள் புறப்பட்டுள்ளன. அவற்றாலேற்படும் வருத்தத்தைத்தாங்கி, நல்ல உச்சிப்போதான சந்தியிலே நடததலை அவள் தவிரதலாலே, நீவிர் இருவரும் நாடோறும் யானை திரிதரும் வழியையுடைய இக்காட்டிடத்தே, வலையை மேலே கட்டினாலொத்த இலையில்லாத இம்மரத்து நிழலினிடத்தே தங்கியுள்ளீர்கள். உனது கையில் பாலையாழ் உள்ளது. அதன் பத்தல் மான்குளம்பழுத்திய இடத்தையொத்து, இரண்டு அருகும் தாழ்நது நடுவு உயர்நதுள்ளது. அதன் மேல், எரிகின்ற விளக்கின் நிறத்தையுடைய தோல விசித்துப் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. இளஞ் சூவினையுடைய செந்நிறப் பெண்ணினது அழகிய வயிற்றில் ஐதாகிய மயிர்

ஒழுங்கு படக்கிடந்தாற் போல, இரண்டு தலையும் கூட்டித்
 னதத்த மரத்தை இப்போர்வை பொதிதலுறுகின்றது.
 பத்தவிரண்டும் சேர்த்தற்குத் திறந்த துளைகள் முழையில்
 வாழும் ஞெண்டுகளின் கண்களைப் போன்றுள்ளன.
 அவற்றின் வாய் மறையுமபடி ஆணிகள் முடுக்கப்பட்டுள்ளன.
 உண்ணுககில்லாத அதன் வறிய வாய் உவா
 விற்கு எட்டா நாளில் தோன்றும் திங்களின் வடிவைக்
 கொண்டுள்ளது. அதன் கரிய தண்டு பாம்பு தலையெடுத்தாற்
 போன்றுள்ளது. அதன் வார்க்கட்டுகள் ஒன்றோ
 டொன்று நெருங்கித் திண்ணிய பிடிப்பினைக் கொண்டு,
 கரிய நிறத்தை யுடைய வளது முன்கையிலுள்ள தொடியையெய்து,
 விளங்குகின்றன. நீண்ட விசித்தலையுடைய
 அதன் நரமயின் தொடர்ச்சி திணையின் அழகிய குத்தலரி
 சியை யொத்ததுக், குற்ற மற்று இசைமுற்றுப் பெற்றுள்ளது.
 அதனழகு மணபபெண்ணின் அழகைப் போன்று
 ளது. யாழிற்குரிய தெய்வமாகிய மாநங்கி தன்னிடம்
 நிற்குமபடி அது இலக்கணம் வாய்ந்துள்ளது. இன்னும்,
 இந்த யாழ் வழிப்பறிக கள்வா தம் படைக் கலங்களைக்
 கைவிடும்படி, அவரது மறத்தினை மாற்ற வல்லது. இப்பாலை
 யாழின் நரம்புகளைக் கூடத் தழுவியும், உருவியும், தெறி
 த்தும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத்தெறித்தும் வாசித்துத்
 தாளத்திற்குப் பொருந்தச் சீருடைத் தேவபாணிகளை (கட
 வுள் வணக்கம்) நேர்மையுடன் பாக்கப்பாடி, காடுறையுந்
 தெய்வங்களுக்காகத் தடாரி யையும் மனமகிழ்ந்து வாசித்து,
 இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கும யாழும் மிடற்றுப் பாடலும்
 வல்ல கூத்தர்க்குத்தலைவ! புறத்தார் புகழை அரசவைகளி
 லே மேம்படுத்தவல்லாய்! பிறர் மனத்துக் கொண்டதனைக்
 குறிப்பால அறியவல்லாய்! குரல், துத்தம், கைக்கிளை,
 உழை, இளி, விளி தாரமென்னும் நரம்பு ஏழின் கண்ணும்
 டரிமையுடையாய்! வழியறியாது இவ்வழியைத் தப்பி

வேறொரு வழியிற் போகாதே, இவ்வழியில் என்னை நீ கண்டது முற்பிறப்பில் செய்தநல்வினைப் பயனை காண்! யான் கூறுகின்றவற்றை விரும்பிக் கேட்பாயாக! அடுகின்ற பசியாலுழந்த உனது கரிய பெரிய சற்றமும் நீயும் தொன்றுதொட்டு வந்த பசியைக் கைவிடுதலை வேண்டின், நீட்டித்தவின்றி எழுந்திருப்பாயாக! செல்வமெய்திய யானும், பழுமரத்தை நினைத்துச் செல்லும் பறவையைப் போல, இழுமெனமுழங்கும் கரிகாலன் கோபுரவாசலின் கண்ணை வாயினோனுக்குக் கூறாமல் புகுந்தேன். அவனது தலைவாசல் நச்சிவந்தார்க்கு அடைக்கப்படமாட்டாது. எனது மிடி தீர்தல் வேண்டிப் புகுந்தவுடனே, அவ்வாயிறகுள்ளே சென்ற உவகையாலே, எனது இளைப்புத் தீர்ந்தது போயிற்று. விரிகதீர் வெள்ளி எழுந்த நளனிநுள் விடியற்காலத்தே, படம் விரித்த பாம்பினது பொறியை யொப்பக் கையினது வடுப்பட்டுக்கிடந்த எனது தடாரியில்தோற்றுவித்த இரட்டைத் தாளத்திறகுப் பொருந்த, ஒரு பாடடினை யான் பேணிப் பாடினேன். எனது பாட்டு முடிவதற்கு முன்பே, அரசன், தன்னோடு பொருந்திய நட்பாரைப்போல, என்னுடனும் உறவு கொள்ள விரும்பினான்; தான் உபகரித்தற்கு வழியாகிய இரப்பினையே யான் எப்போதும் விரும்பும்படி உபசார மொழிகளைக் கூறினான்; தன் கண்ணிலே காணும்படி தனக்கு அண்ணிகாண் இடத்திலே என்னை யிருத்தினான்; கண்ணாற பருகுநதன்மையை யொத்த கொடாத தன் பாவையாலே, எனதென்பு மெழுகுபோல் நெகிழும்படி, எனக்குக் குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தினான்; ஈரும் பேனும கூடியிருந்து அரசாண்டு, வோவையாலே நனைந்து, சற்றுகளால் தைக்கப்பட்ட எனது உடையை என்னிடத்தினின்றும் போக்கினான். இஃது இழைபோன வழியென்று கண்ணால் குறித்துப்பார்க்கவாராத நுண்மையவாய், பூத்தொழில்

முற்றுப பெற்ற தன்மையால் பாம்பினது தோலையொத்த துகிலை எனக்கு உடுப்பதற்குத்தந்தான். தமது அழகிய பாட்டாலும் கூததாலும், வாரத்தையாலும், அரசனுக்கு இனிய மகிழ்ச்சியைச் செய்யும் நங்குலத்து ஆயிழை மகளிரா, ஓட்டற்ற பொன்றாற் செய்த வட்டில நிறைய உண்டாரை மயக்கும கள்ளை, மடத்திடத்தே மழையென்ப பல்காலும் வார்த்து, எனக்குத தநதுகொண்டிருநதனர். வழிபோன வருத்தம்போம்படி நான் அதை நிறையவுண்டு, கள்ளுண்ணப பெறுகிலே மென்ற என நெஞ்சிற் கிடநத பெரிய வருத்தத்தைப் போக்கிக்கொண்டேன். இங்ஙனம், எனது மிடி தீரநத பின்பு, அநதிக்காலத்தே அவனது செல்வம் விளங்கும் கோயிலில ஒரு பக்கத்தே மகிழ்வுடன் கிடநதேன். வழி நடநத வருத்தத்தை என்னிடம் சிறிதும் நிலவாமற் போக்கினேன். கள்ளின் செருக்காலுண்டான மெய்நடுகமல்லது வேரோர் மனக்கவறசி சிறிது மின்றித் துயிலுணர்நதேன். அவனைக் காண்பதற்கு முன்னாளில் மலைக்காலத்தில் என்னிடம் நின்ற சொல்லிந்-கெட்டாத மிடியையும், அவனைக்கண்ட மறு நாட் காலையில் என்னைக் கண்டவர் 'இவன் நெருநல் வநத வ்னல்' எனன்று மருளுதற்குக்காரணமான வண்டிகள் இட்ட யறது மொய்க்கின்ற எனது தன்மையையும் யான் கண்டு மயங்கினேன். இது கனவாயிருக்கு மென்று முத்லிற் கலங்கிய எனது நெஞ்சு, இது நனவென்றே துணிந்தது. வலிய மிடியாலுண்டாகிய வருத்தம்பொதிந்த எனது கூட்டததார் மமைகிழ்நதனர். என் பின்னின்ற இளையவர் அரசார்க்குரிய புகழ்களை முற்றாக கற்று, அவற்றைப் பலர்க்கும் சொல்லிக்காட்டினர். அதுகேட்டு அரசன் எங்களைக் கடுக அழைத்து வாருமென்று வாயிலோர்க்குக் கூறினான். யாங்கள் சென்ற பின்பு, இங்கு அணுகவாரு மென்று அரசன் அழைத்தனன். அவ்வாறே சென்று, அக்காட்சியிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளை யாங்கள்

செய்து முடித்தோம். பின்பு அறுகம்புல திரியைத்தின்ற செம்மறிக்கிடாயினது அழகிய பதமான புழுக்கலில் பரிய மேல்துடை நெகிழ்வெந்ததனை விழுங்கென்று அரசன் எங்களைத் தண்டினான். யாங்களும் அதை உண்டு, இருப்பு நாராசத்தே கொழுத்த இறைச்சிகளைக் கோத்துச் சுட்ட கொழுத்த தசைகளின் சூட்டையும் வாயிடத்தே இடத்தினும் வலத்தினுஞ் சேர்த்தி, வயிறூர் ஆற்றித் தின்றோம். இனிப் புழுக்கின இறைச்சியும், சூட்டிறைச்சியும் வேண்டாமென்று யாங்கள் மறுத்தபோது, சுவையையுடைய பல்வேறு வடிவு பெறும் பண்ணியாரங்களைக் கொண்டுவந்து, அவற்றைத் தின்னும்படி எங்களை அவன் இருத்தினான். பண்ணமைந்த சிறிய யாழையுடைய ஒன்றுதல் விறலியர் மார்ச்சணையமைந்த முழவினது தானத்திற்கு ஆடும்படி மகிழ்ச்சி தரும களனை உண்டு பல நாள் போக்கினோம். ஒரு நாள் சோறாகிய உணவையும் கொள்வாயாகவென்று எங்களை அரசன் வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வாறே, யாங்களும் முல்லைமுக்கைபோன்ற வரியற்ற இடை முறியாத அரிசி விரலென்ன நெடுகின, ஒன்றோடொன்று சேராத சோற்றையும், பாலைபொரித்ததனோடு கூட்டிய பொரிக்கறிகளையும் கழுத்திடத்தே வந்து நிரம்பும்படி விழுங்கினோம்; நாளும் அவனை விடாதே இனிதாக இருந்தோம். இரவும பகலும் இறைச்சியைத் தின்றதால் எமது பற்கள், கொல்லை நிலத்தையுழும் கொழுவைப் போன்று, முனை மழுங்கிவிட்டன. இங்ஙனம் இளைப்பாற இடம் பெறாதே உண்டு வந்ததால், இவ்வுணவுகளின் மேல் எங்கட்கு வெறுப பெழுந்தது. ஒரு நாள் அரசனை நோக்கி, குற்றத்தைச் செய்தெழுந்த பகைவரைத் திறை கொள்ளும் கூறு பாடுகளெல்லாம் முடியக் கற்ற செல்வா! இனி மீண்டு எமது பழைய லூரிடத்தே செல்லக் கருதினோமென்று யாங்கள் மெத்தெனச் சொன்னோம். அது கேட்டு அரசன் கோபித்துக் கொண்டவன் போல வருத்தஞ் செய்யும் பார்வையுடனே, 'எம் திரளைக் கை